

MANS DZĪVESSTĀSTS

Nolieksim uz brīdi savas galvas lūgšanā.

Mūsu žēlsirdīgais Debesu Tēvs, patiesi, tā ir liela privilēģija, ka varam tuvoties Tev — mūsu Dievam un Glābējam. Klausoties šo brīnišķīgo dziesmu «Cik Tu esi liels!», mēs esam saviļņoti, jo mēs zinām, ka Tu tiešām esi liels. Un mēs lūdzam, lai Tava varenība šajā pēcpusdienā atkal izpaužas mūsu vidū, kad mēs runāsim. Un man ir tas gods pirmo reizi daudzu gadu laikā mēģināt atgriezties savas dzīves pagātnē, un es lūdzu, lai Tu man dod spēku un to, kas man, Kungs, ir vajadzīgs šajā mirklī. Un lai visas manas kļūdas, kuras dzīvē esmu pieļāvis, palīdz citiem nākt tuvāk Tev. Dāvā to, Kungs. Lai grēcinieki ierauga pēdas laika smiltīs un lai viņi tiek atvesti pie Tevis. Mēs lūdzam to Kunga Jēzus Kristus vārdā. Āmen.

Variet apsēsties.

² [Brālis Glovers saka: «Vai jūs nevarētu palūgt par šiem lakatiņiem, pirms jūs sākat?» — Red.] Ar prieku! [«Vajag palūgt par šiem un arī, lūk, par šiem.»] Labi, ser, pateicos jums. Šis svētais vīrs, brālis Glovers, kuru es pazīstu jau daudzus gadus, vakar vakarā man bija tas gods pabūt ar viņu kopā. Un viņš pastāstīja man par... Viņš kādu laiciņu bija saistīts pie gultas, atpūtās. Bet tagad, septiņdesmit piecos gados, viņš atkal atgriežas kalpošanā Tam Kungam. Kad es to izdzirdēju, puse no mana noguruma pazuda kā nebijusi. Man likās, ka esmu jau paguris, bet tagad es...es tā vairs nedomāju. Šeit, man priekšā viņš ir nolīcis vairākus lakatiņus, saliktus aploksnēs vai līdzīgi ieliktus un jau iesaiņotus.

³ Lūk, visi, kas klausās pa radio vai kuri atrodas šeit, kuri vēlas kādu no šiem lakatiņiem, un jūs... No «Angelus Tempļa» tie tiek izsūtīti regulāri, visu laiku. Jūs varat rakstīt uz šo adresi — uz «Angelus Templi» un viņi par tiem palūgs, jo es galvoju, kas tas ir pēc Rakstiem. Tas ir Dieva apsolījums.

⁴ Bet, ja nu jūs sagribēsiet, lai par kādu no tiem palūdzu es, nu ko, es ar prieku to izdarīšu. Jūs tikai atrakstiet man uz pastkastīti Nr. 3-2-5, 325 Džefersonvilā, pa burtiem: D-ž-e-f-e-r-s-o-n-v-i-l-ā. Džefersonvilā, Indiānas štatā. Bet, ja jūs neatcerēsieties pastkastītes numuru, tad vienkārši rakstiet uz «Džefersonvilu». Tā ir maza pilsētiņa ar apmēram trīsdesmit pieciem tūkstošiem iedzīvotāju. Tur katrs mani pazīst. Tāpēc mēs ar prieku palūgsim pār lakatiņu un aizsūtīsim to jums.

⁵ Un šobrīd mums šajā lietā ir lieli panākumi, jo... Kopā ar to jūs saņemsiet neliela formāta vēstuli par to, ka cilvēki no visas pasaules lūdz katru rītu pulksten deviņos, divpadsmitos un trijos dienā. Vai varat iedomāties, otrā zemeslodes pusē, kurā nakts stundā viņiem jāceļas, lai viņi varētu piedalīties šajās lūgšanās. Tāpēc, ja visi šie desmitiem tūkstošu tūkstoši vienā un tajā pašā laikā sūta Dievam savas lūgšanas par šo kalpošanu, par jūsu slimību, Dievs to vienkārši nevar noraidīt. Un tā, tāpat arī mēs šobrīd, kā es jau teicu, mums nav nekādu programmu, mums nav vajadzīga nekāda nauda, mēs vienkārši... Ja vien mēs varam jums palīdzēt, lūk, kāpēc mēs esam šeit. Un ļaujiet mums ...

Kāds nes šurp vēl vienu lakatiņu saišķi.

⁶ Lūk, ja jums nav lakatiņa, kuru jūs gribētu atsūtīt, nu, tad vienkārši atrakstiet mums. Ja jums tas šobrīd nav vajadzīgs, tad turiet to Bībelē, Apustuļu Darbos, 19. nodaļā. Tas būs maza balta auduma gabaliņa formā, kuru jums nosūtīs kopā ar pamācību, kā vispirms nožēlot savus grēkus. Un...(pateicos jums)...kā izsūdzēt savus grēkus. Jums nevajadzētu mēģināt kaut ko saņemt no Dieva, pirms jūs nebūsi ar Viņu visu nokārtojuši. Saprotat? Un tad tur ir norādījumi, ka jāpaaicina savus tuvākos un jūsu draudzes ganu. Ja jums sirdī ir kaut kas pret kādu, tad pirms tam ejiet un sivediet visu kārtībā, un tad nāciet atpakaļ. Un tad lūdziet, noturiet savā ģimenē lūgšanu sanāksmi un piespraudiet šo lakatiņu zem jūsu virsdrēbēm, un ticiet Dievam. Un katru dienu tajās trīs nozīmētajās diennaktīs stundās visā pasaulē cilvēki lūgs Dievu, lūgšanu ķēde pa visu pasauli.

⁷ Un tad tas ir jūsu, pilnīgi bez maksas, tikai atsūtiet. Un...un pēc tam mēs nerakstīsim jums atkal atpakaļ, neuzmāksimies jums un nestāstīsim par kaut kādām mūsu programmām. Mēs gribam, lai jūs atbalstāt programmas, bet mums nav...nav nevienas, ko jūs varētu atbalstīt. Saprotat? Tā, ka jūs... Tas nav tāpēc, lai iegūtu jūsu adresi, tas ir tikai pakalpojums un Tā Kunga kalpošana, kuru mēs cenšamies turpināt.

⁸ Tagad nolieksim savas galvas. Un, ja jūs klausāties pa radio, tad nolieciet tur savu lakatiņu, vienkārši uzlieciet uz tā savu roku mūsu lūgšanas laikā.

⁹ Visžēlīgais Kungs, mēs nesam Tavā priekšā šos sainīšus, varbūt kādā no tiem ir bērns kreklīšs vai...vai kāds maziņš apakškreklīšs, bet varbūt kāds čibiņu pāritis, vai arī kaut kas...kāds lakatiņš, kurš aizceļos pie slimnieka un cietēja. Kungs, mēs darām to saskaņā ar Tavu Vārdu. Jo Apustuļu Darbu Grāmatā ir teikts, ka viņi

ņēma lakatiņus un apsējus, kas bija uz Tava kalpa Pāvila miesas, jo viņi ticēja, ka uz šī vīra bija Tavs Gars. Un nešķīstie gari izgāja no cilvēkiem, slimības un kaites atstāja tos, jo viņi ticēja. Un mēs saprotam, Kungs, ka neviens no mums nav svētais Pāvils, bet mēs zinām, ka Tu joprojām esi tas pats Jēzus. Un mēs lūdzam, lai Tu pagodini šo cilvēku ticību.

¹⁰ Un ir teikts, ka reiz, kad Izraēls, cenšoties paklausīt Dievam, iekļuva slazdā — viņiem priekšā bija jūra, no abām pusēm bija kalni, un tuvojās faraona armija. Un kāds ir teicis, ka «Dievs palūkojās lejup cauri šim Uguns Stabam ar dusmīgu skatienu, un jūra izbīlī atkāpās, paverot Izraēlam ceļu uz apsolīto zemi».

¹¹ Ak, Kungs, palūkojies atkal lejup, kad šie drānas gabaliņi tiks uzlikti slimo ķermeņiem, pieminot Tavu dzīvo Vārdu. Un lai slimības izbīstas, palūkojies cauri Sava Dēla Jēzus Asinīm, kurš nomira, lai mūs izpirktu. Un lai ienaidnieks izbīstas un aiziet, lai šie cilvēki varētu ieiet tajā apsolījumā, ka vairāk par visu...ka tā ir Tava vēlēšanās, lai mēs veselībā plauktu un dziedētu. Dāvā to mums, Tēvs, jo mēs to sūtām ar šādu...šādu attieksmi mūsu sirdīs. Un tas ir mūsu mērķis. Mēs sūtām to Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

Pateicos jums, brāli Glover. Paldies, ser.

¹² Un tā, šovakar ir šīs atmodas noslēguma daļa, un es nezinu, vai tas tiks translēts pa radio vai nē, taču es gribētu (ja tas netiks) pateikt radio klausītājiem, ka šīs man bija vienas no visbrīnīšākajām sanāksmēm daudz, daudz gadu laikā. Tā bija saliedēta, veselīga, mīlestības pilna, sadarbības pilna tikšanās, kādā es neesmu bijis jau ilgu laiku.

¹³ [Kāds brālis saka: «Mēs būsim ēterā līdz 16:15, brāli. Jūs klausās pa visu dienvidu Kaliforniju un uz salām, un uz kuģiem. Mēs saņemam no viņiem ziņojumus. Tā ka jums ir liela auditorija, tūkstoši un desmitiem tūkstošu.»—Red.] Pateicos jums, ser. Tas ir ļoti labi. Priecājos to dzirdēt. Lai Dievs svētī jūs visus!

¹⁴ Un, protams, «Angelus Templis» manā sirdī vienmēr ir ieņēmis īpašu vietu, jo šeit atbalsta pilno Jēzus Kristus Evaņģēliju. Un tagad man šī...šī vieta šķiet vēl tuvāka. Šķiet, ka pēc tikšanās ar visiem un redzot viņu jauko garu, es jūtos kā viens no jums vēl lielākā mērā nekā agrāk. Lai Dievs jūs svētī, tā ir mana lūgšana. Un... [Klausītāji aplaudē—Red.] Es jums sirsnīgi pateicos.

¹⁵ Un tā, bija izziņots, ka šodien es jums mazliet pastāstīšu savu dzīvesstāstu. Man...man tas nav viegli. Tā būs pirmā reize daudzu

gadu laikā, kad mēģināšu par to runāt. Man nepietiks laika iedziļināties sīkumos, tikai pastāstīt kādu daļu no tā. Jā, es esmu izdarījis daudz kļūdu, daudz ko darījis nepareizi. Un es vēlētos, lai tie, kas klausās pa radio, un arī tie, kas ir šeit — lai jūs neaplūkotu manas kļūdas kā piedauzības vai klupšanas akmeņus, bet gan kā atbalsta akmeņus, kas jūs atvestu tuvāk Kungam Jēzum.

¹⁶ Tad vēl, šovakar tiks izdalītas lūgšanu kartiņas vakara dziedināšanas dievkalpojumam. Kad mēs runājam par *dziedināšanas dievkalpojumu*, tas nenozīmē, ka mēs gatavojamies kādu dziedināt, mēs gatavojamies par kādu aizlūgt. Dziedina Dievs. Vienkārši Viņš ir bijis man ļoti žēlīgs, atbildot uz manām lūgšanām.

¹⁷ Pirms kāda laika es šeit sarunājos ar kāda pazīstama evaņģēlista menedžeri, un...un viņam bija prasījuši, kālab šis evaņģēlists nelūdz par slimajiem. Un šis evaņģēlists sniedza atbildi manu sapulču menedžerim, teica: «Ja... Šis evaņģēlists tic Dievišķajai dziedināšanai. Taču, ja viņš sāktu lūgt par slimajiem, tad tas kaitētu viņa kalpošanai, jo viņu finansē draudzes, daudzas draudzes. Un daudzas no tām Dievišķajai dziedināšanai netic.»

¹⁸ Es šo evaņģēlistu godāju un cienu, tāpēc ka viņš stāv savā vietā, savā kaujas postenī. Iespējams, ka viņš varētu... Es nekad nevarētu ieņemt viņa vietu, un es šaubos, vai viņš spētu ieņemt manējo. Katram no mums ir sava vieta Dieva Valstībā. Mēs visi esam savienoti kopā. Dažādas dāvanas, bet tas pats Gars. Es gribēju teikt — dažādas izpausmes, bet tas pats Gars.

¹⁹ Un tā, šovakar dievkalpojums sāksies... Man šķiet, viņi teica, ka koncerts sāksies pulksten sešos trīsdesmit. Un tā, ja jūs esat pie radio, tad atnāciet un paklausieties. Tas...tas būs jauki, tā ir vienmēr.

²⁰ Un vēl es vēlētos pateikt, ka lūgšanu kartiņas tiks izdalītas uzreiz pēc šī dievkalpojuma, tiklīdz tiks atlaista sapulce, ja vien jūs esat šeit un gribat saņemt lūgšanu kartiņu. Man to paziņoja pirms dažām minūtēm — mans dēls vai Mersera kungs, vai Gouda kungs — viņi izsniegs šīs kartiņas. Vienkārši palieciet savās sēdvietās. Kolīdz sapulce tiks atlaista, palieciet savā vietā, lai puīši pēc iespējas ātrāk varētu iziet pa rindām un jums tās izdalīt. Tas būs gan balkonos, gan zālē, it visur, arī apakštāvā, lai kur jūs arī neatrastos, vienkārši palieciet savā vietā, un puīši zinās, ka jūs esat palicis, jo vēlaties lūgšanu kartiņu. Un tad mēs šovakar lūgsim par slimajiem. Un, ja Kungs neizmainīs manus nodomus, tad es vēlētos šovakar sludināt par tēmu «Rādi mums Tēvu, ar to mums pietiks».

²¹ Tagad es gribētu izlasīt šodienas tēmas «Mans dzīvesstāsts» ievadam vietu no Vēstules Ebrejiem 13. nodaļas un sāksim no apmēram...teiksim, apmēram no 12. panta.

Tāpēc arī Jēzus, lai ar Savām Asinīm tautu darītu svētu, ir cietis ārpus vārtiem.

Tāpēc iziesim pie Viņa ārpus nometnes, Viņa negodu nesdami!

Jo mums šeit nav paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo.

²² Un tā, tas it kā attiecas uz tēmu. Tāpēc ka, redziet, ja tas ir dzīves stāsts vai kaut kas, kas attiecas uz kādu cilvēku, mēs to neslavinām, un it īpaši jau kāda...kāda cilvēka pagātņi, ja tā ir tik tumša, kāda bija manējā. Bet es iedomājos, ka, ja mēs lasām Rakstus, tad Dievs svētīs Rakstus. Un mana doma ir šāda:

Mums šeit nav paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo.

²³ Lūk, es zinu, ka jūs ļoti mīlat Losandželosu. Jums uz to ir visas tiesības. Tā ir liela un brīnišķīga pilsēta. Ar tās smogu un vēl visu ko, tomēr tā ir brīnišķīga pilsēta, lielisks klimats. Taču tā nepastāvēs mūžīgi, reiz ir jāpienāk tās galam.

²⁴ Es stāvēju Romā (kur tie varenie imperatori), un pilsētas, kuras, kā viņi domāja, tiek celtas kā mūžīgas, tagad ir sešus metrus zem zemes, grūti pat atrast to drupas.

²⁵ Es stāvēju tur, kur reiz atradās faraonu varenās karaļvalstis, bet jums būtu jārok ļoti dziļi, lai atrastu, kur šie faraoni valdīja.

²⁶ Mums visiem patīk nodoties domām par mūsu pilsētu un mūsu vietām. Taču, atcerieties, tās nevar pastāvēt.

²⁷ Kad es biju mazs puika, es mēdzu iet pie kādas milzīgas kļavas. Mūsu pusē ir daudz cietkoksnes. Un vēl mums tur bija arī šīs kļavas, šīs cukura kļavas, un...mēs tās saucam «cietās kļavas» un «mīkstās kļavas». Šis lielais, gigantiskais koks...tas bija visskaistākais koks. Un, kad es nācu no lauka, kur es strādāju pie siena vai...vai ražas novākšanas, tad man patika atnākt pie šī milzīgā koka un...un nosēsties zem tā un...un lūkoties augšup. Un es vēroju, un lielie, spēcīgie zari šūpojās vējā, varens, milzīgs stumbrs. Un es sacīju: «Ziniet, es domāju, ka šis koks te stāvēs simtiem un simtiem gadu.» Ne tik sen es šo veco koku apskatīju — no tā ir palicis tikai sausnis.

²⁸ «Jo mums šeit nav pastāvīgas pilsētas.» Nē, visam, ko jūs varat ieraudzīt šeit uz zemes, pienāks gals. Tam visam ir jābeidzas. Visam mirstīgajam ir jāatkāpjas nemirstīgā priekšā. Tāpēc nav svarīgi, cik prasmīgi mēs būvējam mūsu lielceļus, cik jaukas ir mūsu celtnes, — tam visam ir jāizzūd, jo šeit nav nekā pastāvīga. Tikai Tas, kas nav redzams, pastāv vienmēr.

²⁹ Es atceros māju, kurā mēs dzīvojām, — tā bija veca baļķu māja ar dubļiem šķirbās. Es... Varbūt daudzi nemaz nav redzējuši šādas ar dubļiem aizziestas mājas. Taču visas spraugas tajā bija aizdarītas ar dubļiem, un lielie, masīvie baļķi, no kuriem bija uztaisīta šī māja... Es domāju, ka šī māja tur stāvēs simtiem gadu. Bet, ziniat, tur, kur reiz atradās šī māja, šodien ir jaunceltņu rajons. Viss ir tik ļoti mainījies. Viss mainās. Tikai...

³⁰ Un es mēdzu vērot savu tēvu, viņš bija diezgan maza auguma, plecīgs un ļoti stiprs, viņš bija viens no visstiprākajiem vīriem, kādus es pazinu. Pirms kāda gada es satiku Kūta kungu, puisi, kurš bija kopā ar viņu strādājis mežā, viņš bija mežcirtējs. Un mēs ar Kūta kungu esam ļoti labi draugi, viņš ir diakons Pirmajā Baptistu draudzē. Un viņš teica: «Billij, tu droši vien esi ļoti stiprs cilvēks.»

Es sacīju: «Nē, nepavisam ne, Kūta kungs.»

³¹ Viņš teica: «Ja tu esi atsities tēvā, tad tev tādām ir jābūt.» Teica: «Es redzēju, kā šis vīrs, kurš svēra apmēram sešdesmit kilogramus, viens pats iekrāva vagonā 400 kilogramu smagu baļķi.» Viņš vienkārši zināja, kā tas ir jādara. Viņš bija stiprs. Es vēroju viņu, kā viņš ienāca, lai nomazgātos pirms pusdienām, kad mamma viņu pasauca.

³² Un mūsu pagalmā, mājas priekšā auga veca ābele, un vēl kādas trīs vai četras nelielas auga arī tur aiz mājas. Un tai ābelei pa vidu bija tāds paliels, vecs, apdauzīts spogulis. Tas bija piestiprināts pie koka stumbra ar saliektām naglām. Ar tādām, ko jūs, galdnieki, kas klausāties, sauktu par «pakaramajiem». Tās bija aizliktas, lai noturētu spoguli vietā. Un tur stāvēja veca alvas ķemme. Kurš no jums ir redzējis vecu alvas... vecmodīgu alvas ķemmi? Es gluži vai redzu to acu priekšā.

³³ Un vēl tur bija soliņš priekš mazgāšanās, vienkārši īss dēlis ar slīpu kāju apakšā, pienaglots pie ābeles. Tur bija arī vecs iezālgans pumpis, ar kuru mēs pumpējām ūdeni, un mēs pie šī vecā koka mazgājāmies. Un mamma ņēma miltu maisus un taisīja no tiem dvieļus. Vai kāds no jums ir lietojis tādu dvieļi no miltu maisa? Nu, tagad es šeit jūtos gluži kā mājās! Un šie lielie rupjie dvieļi...! Un, kad

viņa mūs, bērneļus, nomazgāja, tad viņa... likās, it kā mums ādu dīrātu nost ikreiz, kad viņa mūs slaucīja. Es labi atceros šos miltu maisus. Viņa izvilka no tiem dažus diegus un izveidoja bārkstis, tādām kā rotājumam.

³⁴ Bet kurš no jums ir gulējis uz salmu matrača? Nu, padomā tikai! Bet kurš no jums zina, kas ir pelavu spilvens? Nu ko, brāli Glover, es esmu savās mājās, tik tiešām! Salmu matracis, nu, tas nemaz nebija tik sen, kad es to nomainīju, un tas bija... O-o, tik laba gulēšana, tāds svaigums. Vēlāk ziemas laikā viņi ņēma spalvu matraci un lika tam pa virsu, un pēc tam virs mums vēl uzklāja brezenta gabalu, jo pa mājas šķirbām, saprotiet, pūta iekšā sniegu vietās, kur bija atplīsis skaidu segums, lūk, tam cauri sapūta sniegu. O-o, es to vēl ļoti labi atceros.

³⁵ Un vēl tētim bija tāda skūšanās ota. Es... Nu, tagad gan jūs brīnīsieties. Tā bija uztaisīta no kukurūzas lapām, skūšanās otiņa no kukurūzas lapām. Viņš ņēma mammas sārma ziepes, kuras viņa pati gatavoja, saputoja tās un uzklāja sev uz sejas ar šo kukurūzas lapu otu, un skuvās ar lielu, vecu bārdas nazi. Bet svētdienās viņš ņēma avīžu gabalus, sabāza sev aiz krekla krāgas (viņi tad nēsāja celuloīda krādziņas) un apspraudīja tos, lūk, šādi visapkārt krādziņai, lai ziepju putas netiktu uz tās. Vai jūs kādreiz esiet redzējuši, kā to dara? O-ho, ai-ai-ai!

³⁶ Es atceros strautiņu tur lejā, uz kuru mēs gājām padzerties, un smēlām no tā ūdeni ar kausu, kas bija taisīts no ķirbja. Kurš no jums ir kaut reizi redzējis kausu no ķirbja? Nu, cik tad te īsti ir to, kas ir no Kentuki? M-jā, nu ko, paskatieties uz šiem kentukiešiem! Nu, ak, es esmu gluži vai... Man šķita, ka te visi ir no Ohajo un Arkanzasas, bet izskatās, ka kentukieši maina dzīvesvietu. Nu, ziniet, pirms pāris mēnešiem viņi Kentuki atrada naftu, tāpēc droši vien te ir tie, kas būs iebraukuši pa ceļam.

³⁷ Un vēl es atceros, kā ienāca tētis un pirms pusdienām mazgājās, viņš uzrotīja savu īso un drukno roku piedurknes. Un, kad viņš salieca savas rokas, lai mazgātos, lai iemestu sejā ūdeni, tad šie stingrie roku muskuļi saspringa. Un es sacīju: «Ziniet ko, mans tētis dzīvos vismaz simt piecdesmit gadus.» Viņš taču bija tik stiprs! Taču viņš nomira piecdesmit divos. Redzat? «Mums šeit nav paliekošas pilsētas.» Pareizi. Mēs nevaram palikt.

³⁸ Tagad visi dosimies tādā kā nelielā ceļojumā. Katram no jums ir savs dzīves stāsts, tāpat arī man, un reizēm nav slikti tā paklainot pa atmiņu takām. Vai jūs tā nedomājat? Vienkārši atgriezīsimies,

paiesimies visi nedaudz atpakaļ uz turieni, kur palicis mūsu bērniņā pārdzīvotais.

³⁹ Un tā, dzīves stāsta pirmā daļa. Es tai tikai viegliņām pieskaršos, jo tas jau ir aprakstīts grāmatā, un daudziem no jums ir šī grāmata.

⁴⁰ Es piedzimu Kentuki kalnos, mazā kalnu būdiņā. Tur bija tikai viena istaba, kurā mēs arī dzīvojām. Uz grīdas nebija nekāda paklāja, nebija pat dēļu, vienkārši kaila grīda. Un celms...nozāģēta celma virsa uz trim kājiņām — tas bija mūsu galds. Un visi šie mazie Branhami drūzmējās ap to. Un tur, šīs vecās būdiņas priekšā, viņi ķepurojās un izskatījās, it kā žurkulēnu bars vārtītos pa putekļiem, visi šie mazie brālīši. Mēs bijām deviņi, un viena maza meitenīte, viņai tik tiešām neklājās viegli vienai šajā puīšļu barā. Mums vēl šodien viņai ir jāizrāda pienācīga cieņa par tām lietām, ko mēs toreiz darījām. Viņa nevarēja mums nekur iet līdzi, mēs viņu dzinām prom, jo viņa bija meitene. Tāpēc viņa to, ziniet, nevarēja izturēt. Mums bija... Un visi...

⁴¹ Atceros, ka pie galda mums bija tikai divi krēsli, izgatavoti no zaru mizas. Vienkārši izpīti no gikoras dzinumiem, bet apakša sasieta ar gikoras mizu. Vai kāds ir redzējis krēslu no gikoras mizas? Jā-a. Es vēl aizvien dzirdu mammas balsi. Ak, kad vēlāk mēs dzīvojām vietā, kur viņai bija koka grīda, viņa ņēma klēpī mazos, lūk, šādā veidā, un šūpināja šo veco krēslu, tā *blaukš, blaukš* rībinādama pret grīdu. Un es atceros, kā viņa darīja, lai mazie neietu laukā, kad viņa mazgāja veļu vai ko nu vēl. Viņa noguldīja krēslu un iegrozīja to ieslīpi priekšā durvīm, lai mazuļi netiktu ārā, kamēr viņa gāja uz avotu pēc ūdens vai kur citur.

⁴² Kad es piedzimu, mammai bija piecpadsmit gadu, bet tētim astoņpadsmit. Es biju pirmais no deviņiem bērniem. Un viņi man pastāstīja, ka tajā rītā, kad es piedzimu...

⁴³ Redziet, mēs bijām ļoti nabadzīgi, vienkārši nabadzīgākie no nabadzīgajiem. Mūsu būdiņai nebija pat loga. Bija tikai tādas kā mazas koka durtiņas, ko varēja atvērt. Es šaubos, vai jūs esat redzējuši ko tamlīdzīgu. Virināmas koka durtiņas loga vietā, pa dienu tās turēja vaļā, bet uz nakti aiztaisīja. Tajā laikā mums nebija elektriskās gaismas un nebija pat petrolejas lampiņas, mums bija tikai, kā jūs to saucat, «tauku lampiņa». Nu, es pat nezinu, vai jūs zināt, kāda ir tā «tauku lampiņa». Nu, tu vienkārši... Vai jūs kādreiz esiet pirkusi...dedzinājuši priežu māzeri? Vienkārši ņemat priežu māzeri, aizdedzināt un liekat uz vāka, un tas deg. Un tas...tas nedaudz dūmo, bet tik un tā viņiem nebija mēbeļu, kuras varētu nokvēpt. Tā ka

tikai...visa būdiņa bija dūmos. Taču tur bija laba vilkme — caur griestiem, caur kuriem tas viss labi gāja laukā. Un tā...

⁴⁴ Es piedzimu 1909. gada 6. aprīlī. Tāpēc, ziniet, man tagad ir jau mazliet vairāk kā divdesmit pieci. Un tā, tajā rītā, kad es piedzimu, pēc mammas stāstītā, viņi atvēra logu. Nu, dakteru mums nebija, bija tikai vecmāte. Vienkārši... Un šī vecmāte bija mana vecmāmiņa. Un, kad es piedzimu un atskanēja mans pirmais brēciens, un...un mamma gribēja apskatīt savu bērniņu. Un...un viņa pati vēl bija tikai bērns. Un kad viņi atvēra šo lodziņu... Tas bija tieši rītausmā, ap pulksten pieciem. Un...un tur līdzās kādam krūmam sēdēja sarkanrīklīte. Kā jau jūs visi esiet redzējuši tās bildi grāmatā par manu dzīvi. Un šī sarkanrīklīte tur sēdēja un dziedāja no visa spēka.

⁴⁵ Man vienmēr ir patikušas sarkanrīklītes. Lūk, jūs, puikas, kuri tagad klausāties pa radio, nešaujiet uz maniem putniņiem! Redziet, tie ir...tie ir...tie ir mani putniņi. Vai jūs esat dzirdējuši leģendu par sarkanrīklīti, kā viņa tika pie sarkanās krūtiņas? Es uz mirklīti pie tā pakavēšos. Kā viņa tika pie savas sarkanās krūtiņas? Reiz pie Krusta mira ķēniņu Ķēniņš, un Viņš cieta, bet neviens pie Viņa nepienāca. Un nebija neviena, kas Viņam palīdzētu. Taču tur bija kāds mazs brūns putniņš, kurš ļoti vēlējās izraut no Krusta tās naglas, un viņš visu laiku lidinājās ap Krustu, raustīdams šīs naglas. Tomēr viņš bija pārāk mazs, lai tās izrautu, tikai viņa mazā krūtiņa kļuva sarkana no asinīm. Un no tā laika tā ir sarkana. Nešaujiet uz šo putniņu, zēni. Ļaujiet tam mierīgi dzīvot.

⁴⁶ Tas sēdēja pie paša loga čivinot, kā jau dzied sarkanrīklītes. Un...un tētis plaši atvēra logu. Un kad viņi atvēra šī loga mazās durtiņas, tad šī Gaisma, kuru jūs redzat fotogrāfijā, griezdamās ienāca pa logu istabā, kā stāstīja mamma, un apstājās virs gultas. Vecmāmiņa nezināja, ko teikt.

⁴⁷ Mēs, redziet... nebijām reliģioza ģimene. Mani radnieki ir katoļi. Un es no abām vecāku pusēm esmu īrs. Mans tēvs ir tīrs īrs, Branhams. Mana māte ir Hārvija; vienīgi viņas tēvs bija apprecējis čeroki cilts indiānietī, tā ka tas nedaudz sajauca īru asinis. Ne tēvs, ne māte neapmeklēja baznīcu, arī laulāti viņi nebija baznīcā, un viņiem vispār nebija nekādas reliģijas. Un tur kalnos nebija pat katoļu baznīcas. Tā ka viņi atbrauca uz turieni kopā ar pašiem pirmajiem kolonistiem, tur bija divi Branhami, un no viņiem iesākās Branhamu paaudze; tas ir ģimenes ciltskoks.

⁴⁸ Un tad viņa atvēra... Kad viņi atvēra logu un tur nostājās šī Gaisma, viņi nezināja, ko darīt. Tētis par godu šim notikumam bija

nopircis (mamma stāstīja) sev jaunu kombinezonu. Un viņš stāvēja, savas rokas kombinezona krūšu kabatās sabāzis, kā jau tā laika mežstrādnieks vai mežcirtējs. Un tas viņus izbiedēja.

⁴⁹ Nu, kad es biju kādas desmit dienas vecs, apmēram tā, tad viņi mani aiznesa uz kādu baptistu baznīciņu, kura saucās «Oposumu Valstība», baptistu draudze Oposumu Valstība. Tas tik ir nosaukums. Tur bija kāds vecs apriņķa garīdznieks, vecmodīgs baptistu sludinātājs, kurš apmēram reizi divos mēnešos apbraukāja tās vietas. Uz... Cilvēkiem tur bija neliels kopīgs dievkalpojums, viņi mēdza nodziedāt dažas dziesmas, taču sprediķi klausījās tikai tad, kad atbrauca šis garīdznieks. Katru gadu viņi maksāja viņam ar ķirbju maisu un vēl kaut ko tamlīdzīgu, saprotiet, ko jau nu viņi varēja izaudzēt, lai iedotu viņam. Un šis sludinātājs bija tur caurbraucot un viņš piedāvāja palūgt par mani Dievu, kā jau par mazu puisēniņu. Tas bija mans pirmais brauciens uz baznīcu.

⁵⁰ Kad es biju...kaut kur nedaudz vairāk kā divus gadus vecs, atnāca pirmā vīzija.

⁵¹ Nu, viņi visiem tur kalnos bija izstāstījuši, ka bija ienākusi tā Gaisma. Tāpēc viņi centās to kaut kā izskaidrot. Daži no viņiem teica, ka tā droši vien bija saules gaisma, kas atstarojās no istabas spoguļa. Taču tur nebija neviena spoguļa. Un saule vēl nebija uzaususi, bija pārāk agrs — tikai pieci no rīta. Un tad viņi, ak, vienkārši centās par to nerunāt. Un, kad man bija apmēram...domāju, ka apmēram trīs gadi...

⁵² Lūk, man ir jābūt godīgam. Ir lietas, par kurām man nemaz negribētos runāt, es labprāt tās apietu, jums neko nesakot. Bet tomēr, ja tu runā patiesību, tad tev ir jāsaka patiesība — vienalga, vai tas attiecas uz tevi vai uz taviem tuviniekiem. Esi godīgs attiecībā uz to, un tad tavš teiktais neatšķirsies.

⁵³ Mans tēvs ne tuvu nebija reliģiozs cilvēks. Viņš bija tipisks kalnu puisis, kurš regulāri mēdza iedzert, visu laiku. Un reiz viņš iekūlās nepatikšanās, kaut kādā kautiņā, kur divi vai trīs vīri viens otru gandrīz vai nošāva un nodūra ar nažiem, kaut kādā ballītē tur kalnos. Bet tētis bija viens no šī kautiņa iniciatoriem, jo tur tika apvainots kāds viņa draugs, kurš bija kādam iekrāvis ar krēslu. Un bija... Bet tas cilvēks izrāva nazi un taisījās turpat uz grīdas nodurt tēva draugu, mērķējot viņam tieši sirdī, un tētis metās aizstāvēt. Tas laikam bija šausmīgs kautiņš, tāpēc ka viņi sūtīja tēvam pakal šerifu uz zirga no pašas Burksvillas, kas ir daudzu jūdžu attālumā no turienes.

⁵⁴ Šī cilvēka dzīvība karājās mata galā. Varbūt tagad to dzird kāds no viņa radniekiem. Es nosaukšu viņa vārdu, viņu sauca Vils Jarbrougs. Iespējams, ka viņi... Es domāju, ka daži no viņiem ir Kalifornijā, kāds no viņa dēliem. Bet viņš bija liels kauslis, varena auguma vīrs, pats savu puiku nogalināja ar sētas mietu. Tā, ka viņš...viņš bija ļoti spēcīgs un negants cilvēks. Un tā, viņa un mana tēva starpā notika nikns kautiņš ar nažiem. Un mans tēvs viņu tik tikko nenogalināja. Tāpēc viņam nācās bēgt no Kentuki pāri upei uz Indiānu.

⁵⁵ Un viņam bija brālis, kurš tajā laikā dzīvoja Luisvilā, Kentuki, un strādāja tur uzņēmumā «Wood Mosaic Saw Mills» [«Koka mozaīku zāģētava»—Tulk.] par pārvaldnieka palīgu. Un tā tētis devās uzmeklēt savu vecāko brāli. Tētis bija pats jaunākais no brāļiem, no septiņpadsmit bērniem. Un tā viņš devās meklēt savu vecāko brāli un bija prom gandrīz vai veselu gadu. Viņš nevarēja atgriezties, jo viņu meklēja likums. Un pēc tam mēs no viņa saņēmām vēstuli, parakstītu ar citu vārdu, tajā viņš stāstīja mammai, kādā veidā uzturēs ar mums sakarus.

⁵⁶ Un vēl es atceros kādu reizi pie strautes, kurš atradās uzreiz aiz mājas, aiz šīs būdiņas. Tajā laikā pēc... Starp mani un manu nākamo brāli ir deviņu... vienpadsmit mēnešu starpība, un viņš vēl tikai rāpoja. Un man rokā bija liels akmens, un es centos viņam parādīt, cik stipri varu šo akmeni iesviest dubļos tajā vietā, kur izplūda avots un zeme bija dubļaina. Un es izdzirdēju, kā kokā dzied putniņš. Es paraudzījos uz šo koku, un putniņš aizlidoja, un, kad viņš aizlidoja, uz mani sāka runāt kāda Balss.

⁵⁷ Jā, es zinu, jūs domājat, ka es nevarētu to atcerēties un visu iegaumēt. Taču Dievs Tas Kungs, kurš ir Tiesnesis zemei un debesīm, un visam, kas eksistē, zina, ka es runāju patiesību.

⁵⁸ Tas putniņš...kad viņš aizlidoja, no tās vietas kokā, kur viņš bija sēdējis, atskanēja Balss, it kā vējš būtu iešalcis krūmos, un teica: «Tu dzīvosī netālu no pilsētas, kuru sauc Ņūolbani.» Un no trīs gadu vecuma līdz pat šim laikam es dzīvoju trīs jūdžu attālumā no Ņūolbani, Indiānā.

⁵⁹ Es aizgāju un pastāstīju par to savai mātei. Nu, viņa nodomāja, ka esmu to vienkārši nosapņojis vai tamlīdzīgi.

⁶⁰ Vēlāk mēs pārbraucām uz Indiānu, un tēvs iestājās darbā pie kāda bagāta cilvēka, pie Votena kunga. Viņam piederēja «Woten Distillery's». [«Votena Spirta rūpnīca»—Tulk.] Viņam piederēja lielas kapitāldaļas; viņš bija multimiljonārs un...arī futbola klubs «Luisville

Colonels», un...un beisbols, un tā tālāk. Toreiz mēs dzīvojām turpat tuvumā. Un, kaut arī tētis bija nabadzīgs, viņš tomēr nespēja iztikt bez iedzeršanas, tā, ka viņš...viņš sāka brūvēt viskiju, destilatorā.

⁶¹ Un tas sagādāja lielas grūtības tieši man, jo es biju vecākais no bērniem. Man vajadzēja iet un stiept ūdeni priekš šī destilējamā katla, lai dzesētu tās caurulītes, kamēr tur gatavojās viskijs. Pēc tam viņš sāka to tirgot un tad nopirka vēl divus vai trīs šādus destilatorus. Lūk, man nepatīk stāstīt šo daļu, taču tā ir patiesība.

⁶² Un es atceros, kā reiz es raudādams nācu no šķūņa uz māju, tāpēc ka tur aizmugurē bija dīķis, tas...kur viņi mēdza cirst ledu. Daudzi no jums vēl atceras, kā cirta ledu un lika to zāģu skaidās. Jā, tādā veidā misters Votens šajā apkaimē glabāja ledu. Bet tēvs bija viņa šoferis, personīgais šoferis. Un, kad... Šajā dīķī bija daudz zivju, un, kad viņi gāja cirst ledu un nesa to, un krāva skaidās, un, kad vasaras laikā šis ledus kusa... Es domāju, ka tas bija diezgan tīrs, tāds pats kā ezera ledus. Taču viņi to nelietoja dzeršanai, bet gan ūdens atdzesēšanai, lika to apkārt saviem spaiņiem un pienam, un tamlīdzīgi.

⁶³ Un kādu dienu, stiepdams ūdeni no pumpja, kas atradās apmēram kvartāla attālumā, es skaļi raudāju, jo citiem tas nebija jādara, tāpēc ka es biju pārnācis no skolas, bet visi pārējie puikas bija aizgājuši uz dīķi ķert zivis. Man ļoti patika makšķerēt! Un tā, viņi visi, izņemot mani, bija aizgājuši makšķerēt, bet man bija jānes ūdens šim destilatoram. Protams, ak, par to nedrīkstēja pat ieminēties, tas bija aizlieguma laikā. Un es... Tas bija tik smagi. Es atceros, kā gāju ar savainotu kājas pirkstu, un man bija piesiets kukurūzas kacens zem lielā kājas pirksta, lai pasargātu no neīrumiem. Vai jūs kādreiz esat tā darījuši? Vienkārši noliek kukurūzas kacenu zem kājas pirksta, lūk, šādi un aptin apkārt saiti. Un pirksts stāv, izslējies gaisā, gluži kā bruņurupuča galva, saprotiet, izslējies uz augšu. Jūs sadzītu manas pēdas visur, lai kurp arī es nedotos, ar šo kukurūzas kacenu zem pirksta; lai kurp arī es neslātu, saprotiet. Man nebija apavu, ko uzvilkt. Tāpēc mēs nekad nenēsājām apavus, reizēm pat pusi ziemas. Ja arī uzvilcām, tad mēs...tad tikai to, ko mēs sadabūjām, kad kāds mums iedeva. Un arī drēbes mums bija tādas, kuras kāds iežēlodamies atdeva.

⁶⁴ Un es apstājos zem šī koka, nosēdos tur un vienkārši raudāju (tas bija septembrī), jo man ļoti gribējās iet makšķerēt, bet man bija jāpielej vairākas mucas ar ūdeni, ko es nesu mazos sīrupa spainīšos apmēram šitiek lielos, divlitrīgos, jo es vēl biju pavisam mazs puika, kādus septiņus gadus vecs. Un es tos izlēju lielajās mucās un atkal gāju atpakaļ, piepumpēju ūdeni un atnesu vēl divus spaiņus, un gāju

atkal. Tāds, redziet, mums bija ūdens. Un tovakar viņi taisījās izdzīt kukurūzas viskija partiju, tēvs un tie cilvēki tur pie mums.

⁶⁵ Un es raudāju un piepeši es izdzirdēju kaut ko, kas pēc skaņas atgādināja virpuli, kaut ko tamlīdzīgu (nu, es ceru, ka tas nebūs par skaļu), skanot: «Hš-š-š-š, hš-š-š-š,» tāda, lūk, skaņa. Nu ko, bija tik šausmīgi kluss, un es pavēros apkārt. Un ziniet ko, neliels virpulis... Man šķiet, jūs to sauktu par mazu viesuli? Rudenī tādi traucas pa kukurūzas laukiem, ziniet, raudami lapas un visu ko citu un...rudēnī, kad tikko sāk dzeltēt lapas. Un es sēdēju zem lielas baltās papeles, kas auga pusceļā starp māju un...un šķūni. Un es izdzirdēju šo skaņu. Un es skatījos apkārt, tur bija tikpat kluss kā šajā telpā. Nedzirdēja ne lapiņu čaukstam, nekā tāda. Un es domāju: «No kurienes nāk šis troksnis?» Nu, es nodomāju: «Droši vien kaut kur no tālienes.» Es biju vēl tikai puika. Un tas kļuva arvien skaļāks un skaļāks.

⁶⁶ Es paķēru savus spainīšus un, vēl pāris reižu ieraudājies, sāku iet pa taciņu, es biju nedaudz atpūties. Un es paspēru tikai pāris soļu, iznācu no šī lielā koka lapotnes apakšas, un, ak vai, atskanēja virpuļa šalkoņa! Es atskatījos, un kaut kur koka vidū griezās virpulis, uz riņķi vien, uz riņķi vien, kustinot lapas. Nu, es nodomāju, kas gan tur neparasts, jo tādā gadalaikā, rudēnī, jau parasti uzrodas visādi virpuļi. Mazais... Mēs tos dēvējām par «viesuļiem». Un tie...tie paceļ gaisā putekļus. Jūs tādus esat redzējuši tuksnesī. Tas ir tas pats. Un tā, es skatījos, taču tas negāja prom. Parasti tas ir tikai tāds pūtiens uz kādu mirkli, un pēc tam aiztraucas tālāk. Taču tas tur bija jau divas minūtes vai ilgāk.

⁶⁷ Nu, es atkal sāku iet pa taciņu. Un es no jauna uz to atskatījos. Un tad tas notika — cilvēka Balss, tikpat dzirdami, kā tagad runāju es, sacīja: «Nekad nedzer, nesmēķē un nekādā veidā neapgāni savu ķermeni. Tevi gaida darbs, kad tu kļūsi vecāks.» Nu, tas mani pārbiedēja līdz nāvei! Vai varat iedomāties, kā jutās šis mazais puika?! Es nometu spaiņus un, cik vien spēka, drāzos uz mājām, brēkdams pilnā balsī.

⁶⁸ Bet tajā apvidū dzīvoja gludenās čūskas, tās ir ļoti indīgas. Mamma nodomāja, ka es, pa dārzu iedams, varbūt nejauši esmu uzkāpis kādai gludenajai čūskai, un skrēja man pretī. Un es ielēcu viņai rokās, kliegdam, apskaudams un bučodams viņu. Viņa prasīja: «Kas noticis, vai tev iekoda čūska?» Viņa visu mani apskatīja.

Es teicu: «Nē, mammu! Tur tajā kokā sēž cilvēks!»

⁶⁹ Viņa sacīja: «Ak, Billij, Billij! Vai tik tu nemānies?» Un viņa teica: «Vai tu apstājies un aizsnaudies?»

⁷⁰ Es teicu: «Nē, mammīt! Tur tajā kokā ir cilvēks, un Viņš man lika nedzert un nepīpēt.»

⁷¹ «Nedzert viskiju un...visu ko tādu.» Bet es tieši tad nesu ūdeni kandžas aparātam. Un Viņš teica: «Nekad nedzer un neapgāni nekādā veidā savu ķermeni.» Tas ir amorāli, ziniet, un man bērns...jaunībā ar sievietēm. Un, cik es zinu, es nekad neesmu bijis vainīgs tajās lietās. Kungs man tajā palīdzēja, jūs paši to redzēsiet, kad stāstīšu tālāk. Tātad: «Nedzer un nepīpē, un neapgāni savu ķermeni, jo tevi gaida darbs, kad kļūsi vecāks.»

⁷² Nu, es to izstāstīju mammai, un...un viņa par mani tikai pasmējās. Bet es biju teju vai histērijā. Viņa izsauca ārstu, un ārsts teica: «Nu, viņš vienkārši ir nervozs, un tas arī viss.» Tāpēc viņa nolika mani gulēt. Un no tās dienas līdz pat šim laikam es vairs neesmu gājis garām tam kokam. Es biju pārbijies. Es turpmāk gāju pa otru dārza pusi, jo man šķita, ka tajā kokā sēd kāds cilvēks, kurš bija ar mani runājis; šī ļoti nopietnā Balss, kas runāja.

⁷³ Un pēc tam, pēc kāda mēneša es pagalmā ar saviem mazajiem brāļiem spēlēju bumbiņas. Un pēkšņi mani pārņēma dīvaina sajūta. Es apstājos un nosēdos zemē pie kāda koka. Mēs tad bijām pašā Ohaio upes krastā. Un es palūkojos Džefersonvilas virzienā un redzēju, kā uzrodas tilts un kā tas pāriet pāri upei, savieno upes krastus. Un es ieraudzīju sešpadsmit cilvēkus (es tos saskaitīju), kas nokrita lejā no šī tilta un aizgāja bojā. Es žigli aizskrēju un izstāstīju to savai mammai, bet viņa nodomāja, ka es vienkārši biju iesnaudies. Tomēr viņi to neaizmirsā, un divdesmit divus gadus vēlāk tieši tajā vietā pāri upei tika uzbūvēts, kā to tagad sauc, Municipālais tilts (tam daudzi no jums brauc pāri, šķērsojot upi), un, būvējot šo tiltu pāri upei, sešpadsmit vīri zaudēja savas dzīvības.

⁷⁴ Tas nekad vēl nav pievīlis, vienmēr tieši precīzi. Kā jūs To redzat notiekam šajā auditorijā, tā tas ir bijis vienmēr.

⁷⁵ Nu, bet viņi nodomāja, ka es vienkārši sanervozējos. Kaut arī es esmu nervozs cilvēks, tā ir patiesība. Un, ja jūs esat ievērojuši, cilvēki, kuriem ir nosliece uz garīgām lietām, parasti ir nervozi.

⁷⁶ Paskatieties uz dzejniekiem un praviešiem. Paskatieties uz Viljama Kouperu, kurš uzrakstīja to slaveno dziesmu: «Dzīvības Avotu atklājis Dievs». [«There is a fountain filled with Blood, drawn from Immanuel's veins»—Tulk.] Vai jūs kādreiz... Jūs zināt to dziesmu. Vēl nesen es stāvēju pie viņa kapa. Ar brāli Juliusu, man šķiet, es nezinu...jā, viņš bija ar mums tur, pie viņa kapa. Un...un tad, pēc tam, kad viņš bija uzrakstījis šo dziesmu, iedvesma viņu pameta, un viņš

mēģināja sameklēt upi, lai izdarītu pašnāvību. Redziet, Gars bija viņu atstājis. Un tādi cilvēki kā dzejnieki un autori un... tas ir... es gribēju teikt, pravieši...

⁷⁷ Paskatieties uz Eliju, kad viņš nostājās kalna galā un izsauca no debesīm uguni, un izsauca no debesīm lietu! Bet pēc tam, kad Gars viņu atstāja, viņš bēga, izdzirdot kādas sievietes draudus. Un Dievs viņu atrada noslēpušos kādā alā, pēc četrdesmit dienām.

⁷⁸ Paskatieties uz Jonu! Kad Dievs viņu bija svaidījis sludināt Ninivē, iedvesmas pietika, lai pilsēta, kas bija tik liela, kā Sent-Luisa, nožēlotu grēkus, ietērpjoties maisos. Bet pēc tam, kad Gars bija viņu atstājis, kas ar viņu notika? Pēc tam, kad Gars viņu atstāja, mēs sastopam viņu kalnā, lūdzot, lai Dievs ļauj viņam nomirt. Redziet, tā ir iedvesma. Un, kad tas notiek, tas...tas tevi kaut kā ietekmē.

⁷⁹ Un es atceros, ka es augu. Es kļuvi par jaunekli. (Es mazliet pasteigšos, lai drīzumā tiktu ar to galā.) Kad es biju jaunieša gadus, manas domas ne ar ko neatšķīrās no citiem jauniešiem. Es...ejot uz skolu, es tur redzēju šīs meitenes. Jūs ziniet, es biju ārkārtīgi kautrīgs. Un es...es...visbeidzot es dabūju sev draudzenīti. Tāpat kā visi, es domāju, kādus piecpadsmit gadus veci puikas. Un...un tā... Ak, viņa bija tik glīta! Un kā vēl! Actiņas viņai bija kā dūjiņai, zobi kā pērles, bet kakls kā gulbim, un viņa...viņa tik tiešām bija ļoti glīta.

⁸⁰ Bet otrs puika, viņš... Mēs bijām draugi, un viņš dabūja no sava tēva mašīnu, «T» modeļa Fordu, un mēs sarunājām ar mūsu meitenēm randiņu, un mēs gribējām viņas pavizināt mašīnā. Mums bija pietiekami daudz naudas, lai nopirktu divus galonus benzīna [Apmēram astoņus litrus—Tulk.]. Mums bija ar domkratu jāpaceļ pakalējais ritenis, lai to iekurbulētu. Es nezinu, vai jūs to vēl atceraties vai nē, ziniet, nu, kā mašīnu iedarbina ar kurbuli. Bet mēs...mēs ar to tikām galā tīri tā neko.

⁸¹ Bet man kabatā bija dažas piecu centu monētas, un mēs kādā vietā pieturējām un nopirkām... Par pieciem centiem varēja nopirkt sviestmaizi ar šķiņķi. Un tā, o-o, es biju bagāts, es varēju nopirkt veselās četras! Redzat? Un pēc tam, kad mēs apēdām šīs sviestmaizes un uzdzērām koka-kolu, es aizgāju nodot pudeles. Un man par lielu pārsteigumu, man iznākot no veikala (tajos laikos sievietes vēl tikai sāka atkrist no žēlastības jeb, precīzāk, no sievišķības), mana dūjiņa smēķēja cigareti.

⁸² Ziniet, man par smēķējošu sievieti vienmēr ir bijis savs viedoklis, un kopš tiem laikiem tas ne par mata tiesu nav izmainījies. Tā ir patiesība. Tas ir vissliktākais, ko viņa var izdarīt. Tik tiešām, tā arī ir! Un es...es nodomāju... Nu, varbūt cigarešu kompānijas uz mani par to nīkrosies, taču es jums saku, tas vienkārši ir velnišķīgs triks. Tas ir lielākais slepkava un diversants šajā valstī. Labāk, lai mans puika kļūst par dzērāju nekā par smēķētāju. Tā ir taisnība. Es labāk redzētu savu sievu piedzērušos guļam uz grīdas, nekā ar cigareti zobos. Tieši tā kā...

⁸³ Lūk, šis Dieva Gars, kurš ir ar mani...ja vien tas ir Dieva Gars (par ko jūs varbūt šaubītos). Jums, kas smēķē, irniecīgas iespējas, kad jūs tur nokļūstat, jo tas tikai...katru reizi. Paskatieties, kas notiek uz platformas, kā Viņš to nosoda. Tā ir briesmīga lieta. Turieties no tās pa gabalu! Sievietes, ja jūs tajā esat vainīgas, lūdzu, Kristus Vārdā, tieciet no tā vaļā! Tas jūs salauž. Tas jūs nogalinās. Tas būs... Tas ir vēzis, veselības kravas ar to.

⁸⁴ Ārsti jūs mēģina brīdināt. Un tad, kā gan viņi var pārdot jums to draņķi! Ja jūs ietu uz aptieku un teiktu: «Es pārku...es vēlos nopirkt vēzi par piecdesmit centiem,» nu, tās visas tiktu slēgtas. Taču, kad tu par piecdesmit centiem pērc cigaretes, tu tieši to arī pērc. To saka ārsti. Ak, šī uz naudu trakā valsts! Cik briesmīgi! Tas ir slepkava. Tas ir pierādīts.

⁸⁵ Un tā, kad es ieraudzīju, kā šī glītā meitenīte izliekas par lielu dāmu, šo cigareti viņas rokās, tas mani teju vai nogalināja, jo es tiešām domāju, ka viņu mīlu. Un es nodomāju: «Redz, kā...»

⁸⁶ Redziet, mani sauc par «sieviešu nīdēju», jūs to zināt, jo es it kā vienmēr esmu pret sievietēm, taču es neesmu pret jums, māsas. Es vienkārši esmu pret to, kā uzvedas mūsdienu sievietes. Tā ir. Labas sievietes ir jāatbalsta.

⁸⁷ Taču es atceros, kad manam tēvam darbojās šis kandžas aparāts un man bija jāiet pēc ūdens un pārējā, es redzēju jaunas dāmiņas, kurām vēl nebija ne septiņpadsmit vai astoņpadsmit gadu, tur ar vīriešiem manā pašreizējā vecumā, piedzērušās. Un viņiem nācās tās atskurbināt un iedot melnu kafiju, lai viņas varētu tikt mājās, lai pagatavotu vakariņas saviem vīriem. Ak, kaut kā tā, un es teicu: «Es...» Toreiz es tādos gadījumos teicu: «Tādas jau nav pelnījušas, lai tās nošauj ar labu, tīru lodi.» Tiešām. Un es neieredzēju sievietes. Patiesi. Un arī tagad man ir jābūt ļoti piesardzīgam, lai es tādā veidā vairs nedomātu.

⁸⁸ Taču, lūk, laba sieviete ir kā dārgakmens vīra kronī. Viņai ir jāizrāda cieņa. Viņa... Mana mamma ir sieviete, mana sieva arī, un viņas ir apburošas. Un man ir tūkstošiem māsu kristiešu, kuras es ļoti cienu. Bet ja...ja viņas ciena to, kādam mērķim Dievs viņas ir radījis, — būt par mātēm, par īstām karalienēm, tad ir labi. Vislabākā no visām lietām, ko Dievs varēja iedot vīrietim, bija sieva. Sieva, ja vien viņa ir laba sieva, ir pats labākais, neskaitot dvēseles glābšanu. Bet, ja viņa tāda nav, kā teica Zālamans: «Laba sieviete ir dārgakmens vīra kronī, bet kašķīga jeb nelaba ir kā ūdens viņa asinīs.» Un, patiesi, tas ir pats sliktākais, kas vien var būt. Tāpēc laba sieviete... Ja tev, brāli, ir laba sieva, tad tev viņa ir jāciena visaugstākajā mērā. Tā ir, tev tas ir jādara. Īsta sieviete! Un, bērni, ja jums ir īsta māte, kas paliek mājās un cenšas par jums rūpēties, seko, lai jums būtu tīras drēbes, izvada jūs uz skolu, māca jums par Jēzu, tad jums no visas sirds ir jāgodā tādu mīļu mammu. Tev ir jāciena tādu sievieti, tieši tā, jo viņa ir īsta māte.

⁸⁹ Viņi runā par izglītības trūkumu Kentuki kalnu rajonos. Jūs varat to redzēt tajās karikatūrās. Viena otra no tām vecajām mātēm varētu atnākt šurp uz Holivudu un pasniegt labu mācībstundu jums, mūsdienīgajām māmiņām, par to, kā jāaudzina savus bērnus. Lai tik viņas meitēns atnāk kādu nakti ar izspūrušiem matiem un lūpām...(kā jūs to saucat?) ar visu to kosmētiku, ko liek uz sejas, un kleitu savilkta uz vieniem sāniem, visu nakti bijusi prom, piedzērusies; brāli, viņa paķertu kādu no tiem riekstkoka galotnes zariem, un viņas meita nekad vairs nekur neietu. Ziniet, tad viņa... Un, ja jums šeit būtu nedaudz vairāk no tā, tad jūsu Holivuda būtu labāka, un arī valsts būtu labāka. Pareizi. Tā ir taisnība. «Centies būt moderna» — tas...tas ir viens no velna trikiem.

⁹⁰ Un tā, šī meitenīte... Kad es paskatījos uz viņu, mana sirds asiņoja. Un es nodomāju: «Nabaga cilvēciņš.»

Bet viņa teica: «O, Billij, vai gribi cigareti?»

Es sacīju: «Nē, cienītā.» Es teicu: «Es nepīpēju.»

⁹¹ Viņa sacīja: «Te nu bija! Tu jau teici, ka tu nedejo!» Viņi gribēja iet uz dejām, bet es atteicos. Viņi sacīja, ka vietā, ko sauc par *Sikamoru Dārziem*, tiek rīkotas dejas.

Un es teicu: «Nē, es nedejoju.»

⁹² Viņa sacīja: «Nu gan! Tu nedejo, tu nepīpē, tu nedzer. Kā tad tu izklaidējies?»

⁹³ Es teicu: «Nu, man patīk makšķerēt un medīt.» Tādas lietas viņu neinteresēja.

Un tā, viņa neatlaidās: «Paņem cigareti!»

Es teicu: «Nē, cienītā, paldies. Es nesmēķēju.»

⁹⁴ Es biju nostājies uz mašīnas spārna. Vecajiem Fordiem bija tāds plats sliekšnis, jūs atceraties, un manas kājas bija uz šī sliekšņa, kamēr es sēdēju uz aizmugurējā sēdekļa kopā ar viņu. Un viņa sacīja: «Vai tu gribi teikt, ka neizmēķēsi pat vienu cigareti?» Sacīja: «Tad jau mums, meitenēm, ir vairāk drosmes nekā jums!»

Es teicu: «Nē, madam, es nevēlos to darīt.»

⁹⁵ Viņa sacīja: «Ak, tu, lielais memmesdēliņš!» Ak, šitā?! Es gribēju būt lielais, stiprais Bils, un noteikti negribēju būt nekāds mīkstčaulis. Redziet, es gribēju būt profesionāls bokseris, tāda bija mana dzīves izpratne. Tāpēc es teicu... «Memmesdēliņš! Memmesdēliņš!»

⁹⁶ To es nevarēju izturēt, tāpēc teicu: «Dod to šurp!» Es izstiepu roku, sakot: «Es viņai tūliņ parādīšu, kurš te ir memmesdēliņš!» Izvilku cigareti un jau taisījos aizdedzināt sērkokciņu. Lūk, es zinu, ka jūs... Redziet, es neesmu atbildīgs par to, ko jūs nodomāsi, mana atbildība ir stāstīt jums patiesību. Kad es mēģināju aizdedzināt to cigareti, tikpat stingri nolēmis smēķēt, kā šobrīd paņemt rokā šo Bībeli, redziet, es izdzirdēju, kā kaut kas sāka: «Hu-u-u-u-u-š-š-š!» Es mēģināju vēlreiz, taču nekādi nespēju to dabūt pie mutes. Es sāku raudāt un aizsviedu to prom. Viņi sāka smieties par mani. Un es gāju prom, pāri laukiem uz mājām, apsēdos tur un raudāju. Tā bija šausmīga dzīve.

⁹⁷ Es atceros, ka reiz tētis kopā ar puikām brauca lejup pa upi. Man ar brāli vajadzēja ņemt laivu un braukāt augšup un lejup pa upi, vācot pudeles, lai būtu, kur liet iekšā viskiju. Par duci pudeļu mums maksāja piecus centus, par tām, kuras savācām upē. Un tētis bija kopā ar mani, un viņam bija viena no tām mazajām, plakanajām... Man šķiet, ka tajās pudelītēs lida kāda puspinte. [Apmēram viena glāze—Tulk.] Un tur bija kāds vēja gāzts koks, un tētis... Un ar viņu bija šis cilvēks, misters Dornbušs. Man bija viņa... Viņam bija laba laiva, un es gribēju iemantot viņa labvēlību, jo es gribēju to laivu lietot. Tai bija laba stūre, bet manējai stūres vispār nebija. Mēs īrāties ar vecu dēļu palīdzību. Un, ja viņš ļāva man lietot savu laivu... Lūk, viņš prata metināt un bija uztaisījis tētim tos kandžas aparātus. Tāpēc viņš... Viņi pārmeta kājas pāri šim kokam, un tētis iebāza roku aizmugures kabatā

un izvilka no tās plakano viskija pudelīti, pastiepa to viņam, tas iemalkoja un atdeva tētīm atpakaļ. Tētis arī iemalkoja un nolika to starp koka stumbru un kādu zaru. Un misters Dornbušs to paņēma un teica: «Nem, Billij!»

Es teicu: «Paldies, es nedzeru.»

⁹⁸ Viņš izbrīnījās: «Branhams, un nedzer?» Gandrīz visi viņi mira ar zābakiem kājās. Un viņš sacīja: «Branhams, un nedzer?»

Es teicu: «Nē, ser.»

«Nē,» tēvs teica, «esmu uzaudzinājis riktīgu mīkstčauli.»

⁹⁹ Mans tēvs nosauca mani par mīkstčauli! Es teicu: «Dod šurp to pudeli!» Es apņēmīgi izrāvu korķi un jau taisījos iedzert, bet, kad es to tuvināju lūpām: «Hu-u-u-u-u-š-š-š-š!» Es atdevu pudeli un muku prom pāri laukam, cik ātri vien spēju, raudādams. Kaut kas man to neļāva izdarīt. Redzat? Es nevaru teikt, ka biju labs (es biju nolēmis to darīt), bet tas bija Dievs, Viņa žēlastība, apbrīnojamā žēlastība sargāja mani no tādām lietām. Pats es taču gribēju to izdarīt, bet Viņš vienkārši to nepieļāva.

¹⁰⁰ Vēlāk, kad man jau bija divdesmit divi gadi, es satiku citu meiteni. Viņa bija ļoti jauka. Viņa apmeklēja baznīcu, tie bija vācu luterāņi. Viņu sauca Brumbaha, B-r-u-m-b-a-h-a, tas ir cēlies no uzvārda Brumba. Viņa bija jauka meitene. Viņa nedzēra un nepīpēja, un arī nedejoja un nedarīja neko tamlīdzīgu, jauka meitene. Kādu laiciņu es ar viņu satikos, un es... Man toreiz bija kādi divdesmit divi gadi, es pelnīju pietiekami, lai beidzot varētu nopirkt vecu Fordu, un es...mēs devāmies kopīgos izbraukumos. Un tajā laikā nekur tuvumā nebija nevienas luterāņu baznīcas, viņi bija pārvākušies no Hovardas Parka.

¹⁰¹ Un tā, tur bija kāds kalpotājs, tas, kurš ordinēja mani Misionāru baptistu draudzē, doktors Rojs Deiviss. Māsa Epšova, tieši tas doktors Rojs Deiviss, kurš atsūtīja pie manis brāli Epšovu, tas ir, izstāstīja viņam par mani. Un tā, viņš sludinātāja, un viņam bija Pirmā Baptistu draudze, vai arī...nē, es nedomāju, ka tā bija Pirmā baptistu draudze, bet drīzāk gan Misionāru...tā saucās Misionāru Baptistu draudze Džefersonvilā. Un tolaik viņš tur sludināja, un mēs pa vakariem gājām uz draudzi, lai...un gājām mājās. Un es nepievienojos draudzei, bet man vienkārši patika iet kopā ar šo meiteni. Jo mana galvenā doma bija: «Iet kopā ar viņu,» tur nu man ir jābūt godīgam.

¹⁰² Un tā, es gāju kopā ar viņu, un reiz es... Viņa bija no labas ģimenes. Un es sāku domāt: «Es nedrīkstu velti šķiest šīs meitenes laiku. Tas...tas nav pareizi, jo viņa ir jauka meitene, bet es esmu nabags un...un es...» Mana tēva veselība bija stipri iedragāta, un es...es... Es nekādi nevarēju nodrošināt dzīvi tādai meitenei, kura bija pieradusi pie skaistas mājas un paklājiem uz grīdas.

¹⁰³ Atceros, kā es pirmo reizi ieraudzīju paklāju, es nezināju, kas tas ir. Es apgāju tam gar malu. Man šķita, ka tā ir skaistākā lieta, ko esmu savā dzīvē redzējis. «Kā gan viņi tādu lietu var likt uz grīdas?» Tas bija pirmais paklājs, ko es redzēju. Tā bija...tā bija viena no tām...liekas, ka to sauca par «pīto paklāju». Iespējams, es kļūdos. Kaut kas līdzīgs klūdziņām, nu, kaut kas savīts kopā, un tad to liek uz grīdas. Jauki zaļš ar sarkanu un liela roze vidū, ziniet. Tā bija skaista lieta.

¹⁰⁴ Un atceros, ka es...es nolēmu, ka, vai nu lūgšu viņu kļūt par manu sievu, vai arī atkāpšos, lai viņu apprec kāds labs vīrs, kurš viņai būtu piemērotāks un spētu pietiekami nopelnīt viņas vajadzībām, un būtu labs pret viņu. Es varētu būtu pret viņu labs, bet es...es pelnīju tikai divdesmit centus stundā. Tāpēc es nevarēju viņu kā nākas nodrošināt. Un es... Mums bija jā rūpējas par visu ģimeni, tēvs bija saeidzis veselību, un man vajadzēja rūpēties par viņiem visiem, tāpēc tas man bija smags laiks.

¹⁰⁵ Un tā, es nodomāju: «Nu ko, vienīgais, kas man atliek, ir jāpasaka viņai, ka es...viņa...ka es vairs nenāksu, jo viņa man ir pārāk dārga, lai sabojātu viņas dzīvi un lai viņa ar mani izniekotu savu laiku.» Un vēl es domāju tā: «Ja kāds varētu viņu apprecēt un par viņu rūpēties, izveidot jauku ģimeni...un, iespējams, ja es nevarēšu viņu apprecēt, tad es...es vismaz zināšu, ka viņa ir laimīga.»

¹⁰⁶ Un tad es domāju: «Bet es...es vienkārši...es vienkārši nespēju viņu atstāt!» Un es...es jutos briesmīgi. Un dienu pēc dienas es par to domāju. Taču es biju pārāk kautrīgs, lai lūgtu viņai kļūt par manu sievu. Katru vakaru es nolēmu: «Es viņai pavaicāšu.» Bet, kad es... ak, nu kā sauc to, nu to, it kā nervu drudzis būtu piemeties...? Laikam jau jums visiem, brāļi, ir bijuši līdzīgi pārdzīvojumi. Tik tiešām, dīvaina sajūta, visa seja man dega kā ugunī. Es...es nezināju, kā...es nespēju viņai to pavaicāt.

¹⁰⁷ Man šķiet, jūs nevarat saprast, kā gan man tomēr izdevās apprecēties. Ziniet, ko? Es ņēmu un uzrakstīju viņai vēstuli, un viņai paprasīju. Un tā es viņu... Nu, tur nebija vienkārši «dārgā

jaunkundze», tur bija mazliet vairāk mīlestības, saprotiet. Tā nebija vienkārši vienošanās, tas bija... Es...es rakstīju tik labi, cik vien pratu.

¹⁰⁸ Un man bija nedaudz bail no viņas mātes. Viņas māte bija...viņa bija tāda skarba sieviete. Bet viņas tēvs bija maiga rakstura dānis, jauks «vecais zēns». Viņš bija dzelzceļa biedrības organizators, dzelzceļnieks, tajos laikos viņš pelnīja kādus piecsimt dolārus mēnesī. Bet es pelnīju tikai divdesmit centus stundā, un taisījos precēt viņa meitu. Ak! Es zināju, ka tur nekas nevar iznākt. Un viņas māte bija ļoti... Nu, viņa ir jauka sieviete. Un viņa...viņa bija tāda kā viena no sabiedrības augstāko aprindu dāmām, tāda ar manierēm, ziniet, tā, ka jebkurā gadījumā tāds kā es viņai īsti nebija vajadzīgs. Es biju vienkāršs, atklāts lauku puisis, bet viņa domāja, ka Houpai būtu labāk ar kādu augstākas klases puisi, un man...man šķiet, ka viņai bija taisnība. Un tā... Bet toreiz es...es tā nedomāju.

¹⁰⁹ Un tā, es gudroju: «Nez kā lai to izdara. Es...es nevaru prasīt viņas tēvam, un es...es, protams, neprasīšu to viņas mātei. Tā ka vispirms man ir jāpajautā viņai pašai.» Un tā es uzrakstīju vēstuli. Un no rīta pa ceļam uz darbu es to iemetu pastkastītē. Pasts... Trešdienas vakaros mēs gājām uz draudzi, bet tas bija pirmdienas rītā. Visu svētdienu es biju mēģinājis viņai pateikt, ka vēlos viņu precēt, bet es vienkārši nespēju sadūšoties.

¹¹⁰ Tāpēc es to iemetu pastkastītē. Bet todien darbā es pēkšņi iedomājos: «Un ja nu šo vēstuli atrod viņas māte?» Ai-ai-ai! Ja tā nonāktu viņas rokās, tad man būtu beigas, jo es viņai neko daudz nenozīmēju. Nu, es vienkārši nervozi gaidīju.

¹¹¹ Un, kad es trešdienas vakarā atnācu, ak, es nedomāju: «Kā gan es tagad tur ieiešu? Ja vēstule ir nokļuvusi viņas mātes rokās, tad viņa jau nu gan man sados...nē, cerams, ka to saņēmusi ir viņa pati.» Es biju to adresējis «Houpai». Tāds bija viņas vārds — Houpa [Angļu val. «Cerība»—Tulk.]. Un tā, es sacīju: «Es vienkārši uz tās uzrakstīšu, ka tas ir Houpai.» Un tā... Un es nedomāju, ka varbūt tā nemaz nav nonākusi viņas rokās.

¹¹² Es zināju, ka nav pareizi piestāt un vienkārši uztaurēt, lai viņu izsauktu ārā. O, nē! Un, ja puisim nepietiek drosmes pieiet pie mājas, pieklauvēt pie durvīm un palūgt, lai pasauc meiteni, tad vispār nav ko viņam ar viņu satikties. Tieši tā. Tas ir tik muļķīgi. Tik lēti.

¹¹³ Un tā, es apturēju savu veco Fordu, ziniet, es biju to nospodrinājis līdz mirdzumam. Un es gāju un pieklauvēju pie durvīm. Apžēliņ, durvis atvēra viņas mamma! Man aizrāvās elpa, es teicu: «Svei-svei-sveicināta, misis Brumbaha!» M-jā.

¹¹⁴ Viņa sacīja: «Sveiks, Viljam!»

Es nodomāju: «O-ho, “Viljam”!»

Un..un viņa piebilda: «Vai tu ienāksi?»

¹¹⁵ Es teicu: «Pateicos jums.» Es ienācu pa durvīm. Teicu: «Vai Houpa jau gatava?»

¹¹⁶ Tieši tajā brīdī parādījās Houpa, priecīgi skriedama cauri visai mājai kā tāda sešpadsmitgadīga meitene. Viņa sacīja: «Sveiks, Billij!»

¹¹⁷ Es teicu: «Sveika, Houpa!» Un teicu: «Vai esi gatava iet uz draudzi?»

Viņa sacīja: «Vienu mirklīti.»

¹¹⁸ Es nodomāju: «Ak! Tātad viņa nav to pārtvērusi. Viņa nav to dabūjusi. Labi, labi, labi. Un arī Houpa nav to saņēmusi, tā ka viss ir kārtībā, citādi viņa par to būtu man ieminējusies.» Es sajutos jau labāk.

¹¹⁹ Un pēc tam, kad jau bijām draudzē, es sāku gudrot: «Bet ja nu viņa tomēr to saņēma?» Saprotat? Un es nedzirdēju ne vārda no tā, ko teica doktors Deiviss. Es palūkojos uz Houpu un nodomāju: «Bet ja nu viņa pagaidām neko nesaka, bet īstenībā noliks mani pie vietas, kad mēs no šejienes iziesim, par to, ko es viņai prasīju?» Un es nekā nedzirdēju no brāļa Devisa runātā. Un...un es atkal palūkojos uz viņu un domāju: «Ak, kā man negribētos viņu atstāt, bet...un es...es...viss, protams, atklāsies.»

¹²⁰ Un tā, pēc dievkalpojuma mēs kopā sākām iet pa ielu mājup, un...un mēs gājām turp, kur stāvēja vecais Fords. Visu ceļu spoži spīdēja mēness, ziniet, es palūkojos uz viņu, viņa bija tik jauka. Es skatījos uz viņu un domāju: «Ak, kā gan es gribētu ar viņu apprecēties, bet laikam jau nekas neiznāks.»

¹²¹ Mēs pagājāmies vēl nedaudz, ziniet, un es atkal palūkojos uz viņu. Es teicu: «Kā... kā tu šovakar jūties?»

Viņa sacīja: «Ļoti labi.»

¹²² Es apturēju veco Fordu, mēs izkāpām, ziniet, un nogriezāties gar stūri, lai ietu uz viņas māju. Un es parasti pavadīju viņu līdz pašām durvīm. Es nodomāju: «Zini, laikam jau viņa nav saņēmusi šo vēstuli, tāpēc būs labāk, ja arī es par to aizmirsīšu. Katrā ziņā man būs vēl viena svētīga nedēļa.» Un tā, es sāku justies tīri labi.

Viņa teica: «Billij?»

Es sacīju: «Jā?»

Viņa teica: «Es saņēmu tavu vēstuli.» Ak, vai!

Es pārvaicāju: «Tu saņēmi?»

¹²³ Viņa teica: «M-m!» Nu, viņa turpināja iet tā, it kā nekas nebūtu noticis, ne vārdiņa nepiebilstot.

¹²⁴ Es nodomāju: «Ak, sievietē, nu saki taču man kaut ko! Vai nu padzen mani, vai arī pasaki, ko tu domā par to!» Un es jautāju: «Vai...vai tu izlasīji?»

Viņa teica: «M-m.»

¹²⁵ Ak, jūs jau zināt, kā sievietē spēj tevi turēt neziņā... Ai, ne jau tā es to domāju, saprotat? Taču jebkurā gadījumā es nodomāju: «Kāpēc tu neko nesaki?» Un es turpināju iet. Es vaicāju: «Vai tu izlasīji visu?»

Un viņa...[Tukšums magnetofona ierakstā—Red.] «M-m!»

¹²⁶ Mēs jau bijām gandrīz pie pašām durvīm, un es prātoju: «Nu, lūdzu, nevilcinies līdz lievenim, citādi es nevarēšu no viņiem aizbēgt, nu, pasaki man tagad!» Un es turpināju gaidīt.

¹²⁷ Un viņa sacīja: «Billij, es ļoti gribētu to darīt.» Viņa turpināja: «Es tevi mīlu.» Lai Dievs svētī viņas dvēseli, viņa tagad jau ir Viņa Godībā. Viņa sacīja: «Es tevi mīlu.» Teica: «Es domāju, ka mums vajadzētu to pateikt mūsu vecākiem. Vai tev tā nešķiet?»

¹²⁸ Es teicu: «Dārgā, klausies, varbūt sāksim ar to, ka sadalīsim pienākumus uz pusēm.» Es sacīju: «Es to izstāstīšu tavam tēvam, ja tu pastāstīsi savai mammai,» uzveļot viņai sliktāko daļu, iesākumam.

Viņa teica: «Labi, ja tu pirmais pateiksi manam tētim.»

Es teicu: «Labi, svētdienas vakarā es viņam izstāstīšu.»

¹²⁹ Un tā, pienāca svētdienas vakars. Es atvedu viņu no dievkalpojuma uz mājām, un es... Viņa nenovērsa no manis savu skatienu. Un es paskatījos pulkstenī, bija deviņi un trīsdesmit minūtes, laiks, kad es parasti gāju prom. Čārlijs sēdēja pie sava rakstāmgalda un rakstīja uz rakstāmmašīnas. Bet misis Brumbaha sēdēja istabas stūrī un darīja kaut ko līdzīgu tamborēšanai, nu, ziniet, uz auduma, kas uzstiepts uz tādām nelielām stīpiņām. Es nezinu, kā tas pie jums

saucas. Un tā, viņa tur darīja kaut ko tādu. Houpa turpināja uz mani skatīties, viņa sarauca pieri, saprotiet, norādot uz savu tēvu. Un es... Ak, vai! Es nodomāju: «Un ja nu viņš pasaka «Nē»?» Un es pamazītēm sāku virzīties uz durvju pusi, teicu: «Nu ko, es laikam iešu.»

¹³⁰ Un es devos uz durvīm, un...un arī viņa nāca kopā ar mani. Viņa vienmēr mani pavadīja līdz durvīm un novēlēja «labu nakti». Un tā, es devos uz durvju pusi, un viņa sacīja: «Vai tad tu viņam neko neteiksi?»

¹³¹ Un es teicu: «Hm!» Un teicu: «Es ļoti cenšos, taču es...es...es nezinu, kā lai to izdara.»

¹³² Un viņa sacīja: «Es iešu atpakaļ, bet tu pasauc viņu ārā.» Un tā viņa atgriezās istabā un atstāja mani stāvot.

Un es teicu: «Čārlij!»

Viņš pagriezās un teica: «Jā, Bil?»

Es teicu: «Vai es varu ar jums kādu mirklīti aprunāties?»

¹³³ Viņš sacīja: «Protams!» Viņš piecēlās no rakstāmgalda. Misis Brumbaha paskatījās uz viņu, paskatījās uz Houpu un paskatījās uz mani.

Es teicu: «Vai jūs neiznāktu uz lieveņa?»

Viņš teica: «Labi, es iziešu.» Un tā viņš iznāca ārā uz lieveņa.

Es teicu: «Jauks vakars, vai ne?»

Viņš teica: «Tiešām jauks.»

Es teicu: «Diezgan silts.» «Jā, protams,» viņš palūkojās uz mani.

¹³⁴ Es teicu: «Es smagi nostrādājos,» teicu, «zīniet, pat tulznas uz rokām esmu uzberzis.»

Viņš sacīja: «Tu vari viņu ņemt, Bil.» Ak, vai! «Tu vari viņu ņemt.»

¹³⁵ Es nodomāju: «O, tas jau ir labāk!» Es teicu: «Vai jūs to nopietni, Čārlij?» Viņš teica... Es teicu: «Paklausieties, Čārlij, es saprotu, ka viņa ir jūsu meita, un jums ir nauda.»

¹³⁶ Viņš paņēma mani aiz rokas. Viņš teica: «Bil, paklausies, nauda — tas vēl nav viss cilvēka dzīvē.» Viņš sacīja...

¹³⁷ Es teicu: «Čārlj, es...es pelnu tikai divdesmit centus stundā, bet es mīlu viņu, un viņa mīl mani. Un es jums apsolu, Čārlj, ka strādāšu tā, ka notrīsies šīs...šīs tulznas uz manām rokām, lai nodrošinātu viņas dzīvi. Es būšu viņai tik uzticīgs, cik vien spēšu!»

138 Viņš sacīja: «Es tam ticu, Bil.» Viņš teica: «Paklausies, Bil, es tev gribu ko sacīt.» Teica: «Tu zini, laime... Tas, ka ir nauda, vēl nenozīmē būt laimīgam.» Un teica: «Vienkārši esi pret viņu labs. Un es zinu, ka tu būsi.»

Es teicu: «Es jums pateicos, Čārlj. Protams, ka būšu.»

¹³⁹ Pēc tam bija viņas kārtā izstāstīt mammai. Es nezinu, kā viņai tas izdevās, taču mēs apprecējāmies.

¹⁴⁰ Un tā, kad mēs apprecējāmies, mums nebija nekā, nekādu saimniecības lietu. Man šķiet, ka mums bija kādi divi vai trīs dolāri. Un tā, Mēs noīrējām māju, tas mums izmaksāja četrus dolārus mēnesī. Tai bija divas vecas istabiņas. Un kāds mums iedeva vecu saliekamo gultu. Interesanti, vai kāds no jums ir redzējis šādas vecas saliekamās gultas? Tādu mums iedeva. Un es devos uz «Sears and Roebucks» [Veikalu tīkls ASV—Tulk.] un nopirku nelielu galdiņu ar četriem krēsliem, un tas..tas nebija krāsots, ziniet, un mēs tos nopirkām kredītā. Un pēc tam es aizgāju pie mistera Vēbera, krāmu uzpircēja, un nopirku plīti ēdiena gatavošanai. Par to es samaksāju septiņdesmit piecus centus, un mazliet pāri dolāram par plīts riņķiem. Mums radās neliela mājas rocība. Es atceros, kā uzzīmēju uz krēsliem āboliņa lapas, kad tos krāsoju. Un, ak, tomēr mēs bijām laimīgi. Mēs bijām kopā, un tas bija viss, kas mums bija vajadzīgs. Un Dievs... Viņa žēlastībā un Viņa labestībā mēs bijām vislaimīgākais pāris zemes virsū.

¹⁴¹ Es atklāju, ka laime nav atkarīga no tā, cik daudz pasaules lietu tev pieder, bet gan no tā, cik apmierināts tu esi ar to daļu, kas tev ir atvēlēta.

¹⁴² Un pēc kāda laiciņa Dievs nonāca un svētīja mūsu namu, mums uzradās puisītis. Viņš tika nosaukts par Billiju Polu, šobrīd viņš ir šeit sapulcē. Un nedaudz vēlāk, pēc kādiem vienpadsmit mēnešiem, Viņš atkal mūs svētīja ar mazu meitenīti, kuru nosaucām par Šāronu Rozi, tas bija ņemts no vārda «Roze no Šāronas». [Angļu val.: The Rose of Sharon, Salamana augstā dziesma 2:1—Tulk].

¹⁴³ Atceros, kā reiz es biju ietaupījis nedaudz naudas un gatavojos doties nelielā atvaļinājumā, aizbraukt uz vienu vietu, uz «Po-Po» ezeru pamakšķerēt. Un atpakaļceļā...

¹⁴⁴ Un tajā laikā... Es izlaižu par manu atgriešanos pie Dieva. Es jau biju atgriezies. Un doktors Rojs Deviss bija mani ordinējis uz Misionāru Baptistu draudzi, un es biju sācis kalpot, un man bija dievnams, kurā es joprojām sludinu, Džefersonvilā. Es biju mācītājs šajā mazajā draudzītē. Un es...

¹⁴⁵ Bez naudas, es biju draudzes gans septiņpadsmit gadus un nekad neņēmu ne centa. Es neticēju... Tur nebija pat šķīvīša ziedojumiem. Bija tikai neliela kastīte zāles galā desmitajai tiesai no nopelnītā darbā vai kur citur, tai bija maziņš uzraksts: «To, ko jūs izdarījāt vienam no Maniem mazākajiem, to jūs izdarījāt Man». Lūk, kā tika maksāts par draudzes namu. Mums bija paņemts aizņēmums uz desmit gadiem, bet tas tika nomaksāts pirms vēl beidzās otrais gads, un es nekad nevācu nekādus ziedojumus.

¹⁴⁶ Un tātad man bija, ak, pāris dolāri, kurus es biju ietaupījis savam atvaļinājumam. Arī viņa strādāja, viņa strādāja «Smalko Kreklu Fabrikā». Mīļā, dārgā meitenīte. Šodien viņas kapu droši vien klāj sniegs, taču viņa joprojām ir manā sirdī. Un es atceros, cik smagi viņa strādāja, palīdzot man, lai pietiktu naudas braucienam uz šo ezeru makšķerēt.

¹⁴⁷ Un, kad es biju atpakaļceļā no ezera, es pēkšņi ievēroju, braucot cauri Mišavakai un Sautbendai Indiānā, es ievēroju mašīnas, kurām aizmugurē bija uzraksti «Tikai Jēzus». Un es nodomāju: «Izklausās dīvaini — «Tikai Jēzus».» Es sāku ievērot šos uzrakstus, un tie bija visur, sākot no velosipēdiem, Fordiem, Kadiljakiem un citur — «Tikai Jēzus». Un es sekoju dažiem no tiem, un viņi piebrauca pie kādas ļoti lielas baznīcas. Un es sapratu, ka tā bija vasarsvētku draudze.

¹⁴⁸ Es biju dzirdējis par vasarsvētku draudzēm, ka tas ir vien «svēto lēkšotāju bars, kas ar putām uz lūpām vārtās pa grīdu», un visu pārējo, ko man par to bija stāstījuši. Tāpēc es nevēlējos, lai man ar to būtu kaut kāds sakars.

¹⁴⁹ Un tā, es dzirdēju, kā viņi tur iekšā uzvedas, un nodomāju: «Man šķiet, ka es tur ieiešu.» Es apturēju savu veco Fordu un gāju iekšā, un izdzirdēju tādu dziedāšanu, kādu jūs nekad mūžā neesat dzirdējuši! Un es uzzināju, ka tur bija divas lielas draudzes, no kurām viena saucās P.A.J.C., bet otra P.A.W, daudzi no jums varbūt atceras šīs vecās organi... Es domāju, ka tās ir apvienojušās un tagad saucas

par Apvienoto Vasarsvētku draudzi. Nu ko, es noklausījos dažus no viņu mācītājiem. Viņi tur stāvēja, ak, un mācīja par Jēzu, par to, cik Viņš bija varens un cik tas viss bija vareni, un par Svētā Gara kristību. Es nodomāju: «Par ko viņi tur runā?»

¹⁵⁰ Un pēc neilga laiciņa kāds pielēca kājās un sāka runāt mēlēs. Nu, es savu mūžu nekā tamlīdzīga nebiju dzirdējis. Un tur uzradās kaut kāda sieviete, kas skrēja, cik ātri vien spēja. Pēc tam viņi visi pielēca kājās un sāka skraidīt. Un es nodomāju: «Nu, brālīt, viņi nemaz nemāk uzvesties kā baznīcā pienākas!» Klieudz un skaļi gaviļē, un šitā uzvedas, un es nodomāju: «Īr nu gan bars!» Bet, zini, tajā kaut kas bija — jo ilgāk es tur sēdēju, jo vairāk man tas viss patika. Tajā bija kaut kas patiešām labs. Un es sāku viņus vērot. Un tas turpinājās. Es nodomāju: «Pacietīšu viņus vēl mazliet, jo es...es esmu pie durvīm. Ja nu sāksies kaut kas riskants, tad es mukšu pa durvīm ārā. Es zinu, kur stāv mana mašīna — tieši aiz stūra.»

¹⁵¹ Un es ieklausījos dažos šajos sludinātājos, tie bija izglītoti cilvēki un studenti. Nu ko, es nodomāju: «Tas ir labi!»

Un tā pienāca vakariņu laiks, un tika paziņots: «Lai visi nāk vakariņās.»

¹⁵² Bet es nodomāju: «Vienu mirklīti. Man ir viens dolārs un septiņdesmit pieci centi, lai tiktu uz mājām, un es...» Tā bija visa mana nauda benzīnam. Man tā bija nepieciešama, lai tiktu mājās. Un man bija mans vecais Fords, tas bija diezgan labs vecais Fords. Ne jau kaut kāds aizvēsturiskais, bet tāds pats kā tas ārā, tikai stipri nolietots. Un tas... Patiesībā es uzskatīju, ka šis Fords spēj braukt trīsdesmit jūdžu stundā, [Apmēram 50 km/h—Tulk.] taču, protams, tās bija piecpadsmit *šajā* virzienā un piecpadsmit, lūk, *šajā*. Redziet, ja saskaita kopā, tad iznāk trīsdesmit. Un tā, tas... Es nodomāju: «Labi, šovakar es laikam pabraukšu kaut kur nostāk un pēc tam...» Es biju palicis uz vakara dievkalpojumu.

¹⁵³ Un, ak, viņš sacīja: «Visi sludinātāji, neatkarīgi no konfesijas, pienāciet pie platformas.» Nu, tur augšā uzkāpa kādi divi simti, es arī iznācu. Un viņš teica: «Nu ko, mums nav tik daudz laika, lai jums visiem dotu sludināt.» Viņš sacīja: «Vienkārši ejiet un katrs pasakiet, kas jūs esat un no kurienes ieradāties.»

¹⁵⁴ Nu, pienāca mana kārtā, un es sacīju: «Viljams Branhams, baptists. Džefersonvila, Indiāna.» Un es aizgāju.

¹⁵⁵ Es dzirdēju, kā visi pārējie nosauca sevi: «No vasarsvētku draudzes, no vasarsvētku draudzes, no vasarsvētku draudzes, P.A.W., P.A.J.C., P.A.W., P...»

¹⁵⁶ Es pagāju malā. Es nodomāju: «Nu ko, šķiet, ka es šeit esmu tas neglītais pīlēns,» un es apsēdos, un gaidīju.

¹⁵⁷ Un todien viņiem tur bija brīnišķīgi gados jauni sludinātāji, un viņi sludināja ļoti iespaidīgi. Un pēc tam viņi teica: «Šovakar sludinās...» Man šķiet, viņi sacīja «vecajs». Viņu kalpotāji tika saukti par «vecajiem», nevis par «godājamiem». Viņi izveda priekšā kādu vecu nēģeri, kuram mugurā bija viena no šīm vecmodīgajām sludinātāju žaketēm. Es šaubos, vai jūs esat tādu redzējuši. Mugurpusē garš kā baloža aste, ziniēt, ar velveta krādziņu, bet viņa pliko galvu apņēma tikai šaura balto matu strīpiņa. Nabaga večuks, ziniēt, viņš iznāca priekšā, lūk, *šādi*. Viņš tur nostājās un tad pagriezās. Visi iepriekšējie sludinātāji bija sludinājuši par Jēzu un par vareno...par to, cik Viņš bija varens, un tamlīdzīgi. Bet šis večuks paņēma tēmu no Ījaba Grāmatas. «Kur tu bijī tolaik, kad Es veidoju šīs zemes pamatus, vai kad kopā gavilēja visas rīta zvaigznes un visi Dieva dēli no prieka skaļi sauca?»

¹⁵⁸ «Nabaga vecais zēns,» es domāju: «Kāpēc viņi neaicina sludināt kādu no šiem jaunajiem puisiem?» Šī milzīgā... Zāle bija stāvgrūdām pārbāzta. Un es nodomāju: «Kāpēc viņi tā dara?»

¹⁵⁹ Un tad šis vecais vīrs, tā vietā, lai sludinātu par to, kas notiek šeit uz zemes, viņš sāka sludināt par to, kas notika debesīs, visu laiku par to. Redz, viņš parādīja Jēzu pašā laiku iesākumā un pārnesa Viņu atpakaļ Otrajā Atnākšanā lejup pa varavīksnes horizontāli. O—ho! Tādu sludināšanu es vēl nekad mūžā nebiju dzirdējis! Un apmēram tajā brīdī viņam pieskārs Gars — viņš sāka lēkāt, lūk, šitiek augstu, sizdams kopā zābaku papēžus, iztaisnoja savus plecus un uz kāju pirkstgaliem nolīda no platformas, sakot: «Tur ir pārāk maz vietas, lai es varētu sludināt.» Kaut gan viņam tur bija vairāk vietas nekā man šeit.

¹⁶⁰ Es nodomāju: «Ja jau Tas liek tā uzvesties večukam, kas notiks tad, ja Tas nonāks pār mani?» Es..es aizdomājos: «Bet varbūt man tieši tas ir vajadzīgs?» Kad viņš iznāca priekšā, man šī vecā zēna bija žēl, bet, kad viņš gāja prom, man bija žēl sevis. Es noskatījos, kā viņš no turienes aizgāja.

¹⁶¹ Kad tajā vakarā es izgāju ārā, es domāju: «Nu, rīt no rīta es vairs netaisos nevienam stāstīt, no kurienes un kas es esmu.» Un tā, es aizgāju un tovakar izgludināju savas bikses. Es paņēmu...aizbraucu

pārgulēt kukurūzas laukā, pa ceļam iegriezos un nopirku dažas sakaltušas bulciņas. Jūs... Es nopirku veselu kaudzi par pieciem centiem. Tur bija arī ūdens krāns, un es paņēmu ūdeni. Es zināju, ka vēl kādu laiciņu te aizkavēšos, tāpēc es paņēmu ūdeni un padzēros, un devos apēst savas bulciņas. Un tad es atgriezos un izdzēru vēl vienu malku ūdens. Aizbraucu uz kukurūzas lauku, paņēmu divus sēdekļus un ieliku starp tiem savas lētās bikses, lai tās saspiestu.

¹⁶² Un tonakt...es lūdzu Dievu gandrīz visu nakti. Es sacīju: «Kungs, kas tas ir, kur es esmu nokļuvis? Es nekad mūžā vēl neesmu redzējis tik reliģiskus cilvēkus.» Un es teicu: «Palīdzi man saprast, ko tas viss nozīmē.»

¹⁶³ Un nākamajā rītā es biju tur. Mūs aicināja uz brokastīm. Es, protams, negāju kopā ar viņiem ēst, jo man nebija nekā, ko ielikt ziedojumu traukā. Un es vienkārši aizgāju prom. Un nākošajā rītā... Kad es iegāju, nu, es biju apēdis dažas savas bulciņas, un es apsēdos. Un viņi runāja caur mikrofonu. Bet es nekad agrāk mikrofonu nebiju redzējis, un man no tās lietas bija bail. Tā ka viņi... Un tas bija iekārts auklīnā, tas karājās. Kā viens no tiem iekarināmajiem mikrofoniem. Un viņi sacīja: «Vakar vakarā šeit uz platformas bija kāds jauns sludinātājs, kāds baptists.»

Es nodomāju: «Ai, ai, ai! Tūliņ mani kārtīgi ņems priekšā.»

¹⁶⁴ Un viņš teica: «Viņš bija visjaunākais sludinātājs uz platformas. Viņa vārds bija Branhams. Vai kāds zina, kur viņš atrodas? Pasakiet viņam, lai nāk priekšā, mēs gribam, lai viņš šorīt sludina!»

¹⁶⁵ Ak, vai! Man mugurā bija T-krekliņš un svītrainas bikses, ziniet. Bet mēs, baptisti, uzskatījām, ka, ejot pie kanceles, tev ir jābūt uzvalkā, saprotiet. Tā, ka... Un es...es ļoti klusiņām sēdēju. Un tajā laikā... Viņi to noturēja ziemeļos (šo savu starptautisko sapulci), jo, ja tā būtu dienvidos, melnādainie tajā nevarētu piedalīties. Viņu vidū bija cilvēki no dažādām rasēm, bet es biju dienvidnieks, es toreiz vēl biju ar cietināto apkaklīti, ziniet, domāju, ka esmu mazlietiņ labāks par dažu labu citu. Un torīt tā sanāca, ka man blakus sēdēja kāds...kāds melnādainais brālis. Un tā, es apsēdos un palūkojos uz viņu. Es nodomāju: «Nu ko, viņš ir brālis.»

¹⁶⁶ Un viņš jautāja: «Vai kāds zina, kur ir Viljams Branhams?» Es dziļi iespiedos savā krēslā, lūk, šādi. Bet viņš teica...paziņoja to vēlreiz, teica: «Varbūt kāds tur ārpusē (viņš pievilka mikrofonu) zina, kur atrast Viljama Branhamu? Pasakiet viņam, ka mēs vēlamies, lai

viņš iznāk uz platformas un sludina rīta svētrunu! Viņš ir baptistu sludinātājs no Indiānas dienvidos.»

¹⁶⁷ Es tikai klusiņām pieliecies sēdēju. Tā vai citādi, te mani neviens nepazina. Tas melnādainais brālis paskatījās uz mani un teica: «Vai tu nezini, kur viņš ir?»

¹⁶⁸ Es sāku domāt. Vai nu man...man ir jāsamelo vai arī jādara kas cits. Un tā, es sacīju: «Noliecies.»

Viņš teica: «Jā, ser?»

Es teicu: «Es gribu tev ko pateikt.» Es teicu: «Tas...tas esmu es.»

Viņš teica: «Nu, tad ej uz turieni.»

¹⁶⁹ Es teicu: «Nē, es nevaru, redzi,» es sacīju, «es esmu šitādās strīpainās biksēs un sporta kreklīnā.» Es teicu: «Es taču nevaru tādās iet!»

¹⁷⁰ Viņš sacīja: «Tiem cilvēkiem nav svarīgi, kā tu esi apģērbs. Ej vien uz turieni!»

Es teicu: «Nē, nē!» Teicu: «Tikai klusē un neko nesaki!»

¹⁷¹ Un pēc brīža viņi atgriezās pie mikroфона, sakot: «Vai kāds zina, kur ir Viljams Branhams?»

¹⁷² Tas vīrs izsaucās: «Viņš ir šeit! Viņš ir šeit! Viņš ir šeit!» Ak, vai! Un es uzkāpu savā T-kreklīnā, saprotiet. Un es...

¹⁷³ Viņš teica: «Nāciet šurpu, kāpiet augšā, mister Branham, mēs gribam, lai jūs mums šorīt runājat sprediķi.» Ak, visu šo daudzo sludinātāju priekšā, ak, visu šo cilvēku priekšā! Un es tā neveikli vilkos, zīniet, seja sarkana, ausis svilst. Un es tur uzvilkos, sludinātājs strīpainās biksēs un T-kreklīnā, baptistu sludinātājs, iet pie mikroфона, zīniet, es tādu vēl nebiju redzējis.

¹⁷⁴ Un es nostājos tur un teicu: «Nu ko, es...es...es par to nekā nezinu.» Es nervozi kustināju rokas, saprotiet. Un...es atšķīru kaut kur no Lūkas evaņģēlija 16. nodaļas un nodomāju: «Nu ko, tad jau...» Un es...es sāku runāt par tēmu: «Un ellē viņš pacēla savas acis un skaļi raudāja». Man bija... Un tā, zīniet, es...es sāku sludināt un sludinot sajutos jau nedaudz labāk. Un es teicu: «Bagātais vīrs bija ellē, un viņš skaļi raudāja.» Šādi trīs vārdiņi, līdzīgi kā daudzos manos sprediķos,

kā «Vai tu Tam tici?» un «Runā uz klinti», jūs esat dzirdējuši, kā es to sludinā. Un šoreiz man bija: «Un tad viņš raudāja.» Un es teicu: «Tur nebija bērnu, protams, ellē viņu nav. Un tad viņš raudāja.» Es turpināju: «Tur nebija puķu. Un tad viņš raudāja. Tur nebija Dieva. Un tad viņš raudāja. Tur nebija Kristus. Un tad viņš raudāja.» Un tad raudāju es pats. Kaut kas mani pārņēma. O! Tas tik bija! Pēc tam...es nezinu, kas notika. Kad es daudz maz atjēdzos, es jau stāvēju ārpusē. Šie cilvēki kļiedza un trokšņoja, un raudāja, es arī, tas bija kaut kas šausmīgi labs.

¹⁷⁵ Kad es izgāju ārā, pie manis pienāca kāds puisis milzīgā teksasiešu cepurē un lielos zābakos, pienāca un teica: «Es esmu *tāds un tāds* vecajs.» Sludinātājs kovboja zābakos, kovboja drēbēs.

Es nodomāju: «Nu, tad jau manas svītrainās bikses nemaz nav tik sliktas.»

¹⁷⁶ Teica: «Es gribu, lai tu atbrauc pie manis uz Teksasu un noturi atmodas sapulces.»

¹⁷⁷ «Hmm, ļaujiet man to pierakstīt, mister.» Un es to visu pierakstīju.

¹⁷⁸ Lūk, pienāca puisis tajās, nu, tā kā golfa biksēs, zini, kādās mēdza spēlēt golfu, viņam bija šīs platās bikses. Viņš sacīja: «Es esmu *tāds un tāds* vecajs no Maiami. Es vēlētos...»

¹⁷⁹ «O, varbūt apgērbam nemaz nav tik liela nozīme.» Es vēroju to un nodomāju: «Viss kārtībā.»

¹⁸⁰ Un tā, es biju ar to visu pārpildīts un braucu mājās. Sieva mani sagaidīja un teica: «Kas noticis, Billij? Tu jau pilnīgi staro no laimes!»

¹⁸¹ Es sacīju: «O, es satīku pašus pasaules ziedus. Ak, kaut ko tik labu tu vēl neesi redzējusi. Šie ļaudis nekaunas par savu reliģiju.» Un, ak, es viņai visu izstāstīju. Un es teicu: «Paskaties, dārgā, vesels ielūgumu saraksts! Tie tik ir cilvēki!»

Viņa sacīja: «Bet vai tie gadījumā nav tie “svētie lēkšotāji”?»

¹⁸² Es teicu: «Es nezinu, kāda veida lēkšotāji viņi ir, bet viņiem ir kaut kas tāds, kas man ir vajadzīgs.» Redzat? Es teicu: «Par...par to es esmu pilnīgi drošs.» Teicu: «Es redzēju, kā deviņdesmitgadīgs vecuks atkal kļuva jauns.» Teicu: «Nekad mūžā nebiju dzirdējis tādu sludināšanu. Nu, es nekad neesmu redzējis, ka tā sludinātu kāds baptists.» Es sacīju: «Viņi sludina, kamēr paliek bez elpas, tad krīt uz grīdas ceļos, atkal lec kājās, atvelk elpu. Viņu sprediķošanu var

dzirdēt jau divu kvartālu attālumā.» Un es sacīju: «Es...es neko līdzīgu savā mūžā nebiju dzirdējis.» Es teicu: «Viņi runā nesaprotamā valodā, bet kāds cits izstāsta, par ko tie runāja. Nekad mūžā nebiju ko tādu dzirdējis!» Es vaicāju: «Vai tu brauksi man līdzi?»

¹⁸³ Viņa sacīja: «Mans mīļais, kad es apprecējos ar tevi, es teicu, ka būšu tev blakus, līdz nāve mūs šķirs.» Viņa teica: «Es braukšu.» Teica: «Bet izstāstīsim to mūsu radiem.»

¹⁸⁴ Es sacīju: «Labi, tu pasaki savai mammai, bet es pateikšu savējai.» Un tā mēs... Es aizgāju un izstāstīju mammai.

¹⁸⁵ Mamma sacīja: «Nu ko, protams, Billij. Lai kāds arī nebūtu Kunga aicinājums tev — ej un dari to.»

¹⁸⁶ Bet misis Brumbaha palūdza mani atnākt pie viņas. Es atnācu. Viņa jautāja: «Kas tas tāds ir, par ko tu stāstīji?»

¹⁸⁷ Un es teicu: «Ak, misis Brumbaha,» teicu, «jūs nekad neesat redzējusi tādus cilvēkus!»

Viņa sacīja: «Nomierinies! Nomierinies!»

Es teicu: «Jā, kundze.» Teicu: «Piedodiet.»

Un viņa sacīja: «Vai tu zini, ka viņi ir šis “svēto lēkšotāju” bars?»

¹⁸⁸ Es teicu: «Nē, kundze, es to nezinu.» Es teicu: «Viņi...viņi pavisam noteikti ir brīnišķīgi cilvēki.»

¹⁸⁹ Viņa sacīja: «Kas tev tās par iedomām? Vai tu domā, ka varēsi ievilkt manu meitu visās tajās muļķībās?» Teica: «Kāda nejēdzība! Tas nav nekas cits kā atkritumi, kas ir izsviesti no citām draudzēm.» Viņa sacīja: «Patiesi! Tā tu manu meitu neaizvedīsi!»

¹⁹⁰ Un es teicu: «Bet, saprotiet, misis Brumbaha, dziļi sirdī es jūtu, ka Kungs grib, lai es ietu kopā ar šiem ļaudīm.»

¹⁹¹ Viņa sacīja: «Ej atpakaļ uz savu draudzi un esi tur, līdz viņi tev piešķirs mācītāja māju, un uzvedies kā kaut cik saprātīgs vīrs.» Sacīja: «Tu nevedīsi manu meitu uz turieni.»

Es teicu: «Jā, kundze.» Es pagriezos un izgāju ārā.

¹⁹² Houpa sāka raudāt. Viņa iznāca ārā un sacīja: «Billij, nav svarīgi, ko saka mamma, es palikšu ar tevi.» Lai svētīta ir viņas sirsniņa!

Un es teicu: «Ak, ir jau labi, mīļumiņ.»

¹⁹³ Un es vienkārši ar to samierinājos. Viņa neatļāva savai meitai iet kopā ar tādiem cilvēkiem, jo «viņi bija ne vairāk kā salašņas». Un tā, es visu atstāju, kā bija. Un tā bija vislielākā kļūda, ko esmu pieļāvis manā dzīvē, viena no vislielākajām.

¹⁹⁴ Nedaudz vēlāk, pēc dažiem gadiem, mums uzradās bērni. Un reiz mēs bijām... 1937. gadā izcēlās plūdi. Pārplūda pilsēta. Un mūsu... Tajā laikā es patrolēju un darīju visu iespējamo, lai glābtu cilvēkus no šiem plūdiem, kas nesa prom veselās mājas. Un mana sieva saslima, viņai bija ļoti, ļoti stiprs plaušu karsonis. Un viņi aizveda viņu... Mēs nevarējām aizvest viņu uz slimnīcu, jo tā bija pārpildīta, tāpēc mēs viņu aizvedām uz pašvaldības ēku, kur viņiem bija kāda istaba. Un tad mani atkal izsauca. Es visu mūžu biju dzīvojis pie upes un mācēju labi braukt ar laivu, un es centos atrast cilvēkus, izglābt viņus no plūdiem. Un tad es... viena...

¹⁹⁵ Viņi mani pasauca un teica: «Tur uz Kastaņu ielas ir viena māja, kas teju, teju sabruks. Tur ir māte ar vairākiem bērniem,» teica, «ja tu domā, ka tava motorlaiva var tikt līdz viņiem...» Es teicu: «Labi, es darīšu visu, ko spēšu.»

¹⁹⁶ Un es traucos cauri tiem viļņiem. Bija pārrauts aizsprosts, un, ak, vai...tas pilsētu vienkārši aizskaloja. Es spiedu laukā no motora visu, ko varēju, un beidzot tiku cauri visām ieliņām un pārējam. Un es nokļuvu tuvu vecajam dambim, caur to gāzās ūdens. Es izdzirdēju kādu kliegzam, un ieraudzīju uz verandas jumta stāvam šo māti. Bet visur, lūk, *šādi*, skalojās šie lieli viļņi. Nu, es braucu uz priekšu, lūk, *šādi*, cik vien tālu varēju, tad šķērsoju straumi un tiku tajā pusē. Es pēdējā brīdī apturēju laivu, paspēdams to piesiet pie durvju pīlāra, pie staba...pie durvju staba jeb verandas staba. Es ieskrēju iekšā, sagraību māti un divus vai trīs bērnus un iesēdināju laivā. Un es atsēju laivu un vedu viņu uz...atpakaļ. Laidos no turienes lejup un nogādāju viņus krastā, nobraucu kādu pusotru jūdzi cauri pilsētai, lai viņu atvestu. Un, kad mēs tur nokļuvām, viņa bija zaudējusi samaņu. Viņa sāka...viņa kliezda: «Mans mazulītis! Mans mazulītis!»

¹⁹⁷ Redziet, es nodomāju, ka viņai tur mājās ir palicis zīdains. Ak, vai! Un, kamēr viņi rūpējās par sievieti, es devos atpakaļ. Un vēlāk es sapratu, ka tas bija...ka droši vien viņa gribēja uzzināt, kur ir viņas bērns turpat uz vietas. Tur bija mazs puisēns, apmēram trīs gadu vecs, bet es nodomāju, ka viņa runā par kādu jaundzimušo vai ko tādu.

¹⁹⁸ Un tā es devos atpakaļ un atkal tiku līdz tai vietai. Un es piesēju laivu un tiku iekšā, taču nevarēju atrast nevienu mazuli, bet

tikmēr veranda sašķiebās un māja sāka brukt. Es ātri izskrēju laukā un pieķēros pie kaut kādas atlūzas, kas bija piesieta pie manas laivas, tiku laivā un pievilku to koka gabalu, un atsēju to.

¹⁹⁹ Kad tiku ar to galā, mana laiva jau atradās lielās upes straumē. Bija apmēram pusdivpadsmit naktī, un lietus mijās ar sniegu. Es sagrābu startera auklu un parāvu, mēģinādams iedarbināt laivas motoru, taču tas nedarbojās. Es mēģināju vēl un vēl, taču tas nedarbojās. Straume nesa laivu arvien tālāk, ūdenskritums vairs nebija tālu. Es centos no visa spēka un nodomāju: «Ak, vai! Tas...tas ir mans gals! Te nu tas ir!» Un es centos, kā vien pratu. Un es teicu: «Kungs, lūdzu, neļauj man nomirt šādā nāvē,» un es rāvu, un rāvu.

²⁰⁰ Un pēkšņi man atausa atmiņā: «Un kā tad ar to salašņu baru, pie kuriem tu neaizbrauci?» Redzat? Ā-h-h!

²⁰¹ Es atkal uzliku savu roku uz laivas malas un teicu: «Dievs, apžēlojies par mani! Neļauj man šādi atstāt manu sievu un mazuļi, viņas taču tur guļ slimas! Lūdzu!» Es turpināju raustīt un raustīt, taču tas nedarbojās. Es jau varēju saklausīt, kā tur zemāk rēc ūdenskritums, jo es... Vēl pāris minūtes un, ak, tās būtu beigas. Un es sacīju: «Kungs, ja tu man piedosi, tad es Tev apsolu, ka es izdarīšu visu.» Nometos uz ceļiem tajā laivā, slapjš sniegs triecās man sejā. Es teicu: «Es izdarīšu visu, ko vien Tu no manis prasīsi.» Un es atkal parāvu, un motors sāka strādāt. Es uzgriezu pilnu gāzi un visbeidzot tiku krastā.

²⁰² Un es atgriezos, lai meklētu kravas mašīnu — patruļnieku kravas mašīnu. Un es domāju par... Daži tur runāja: «Paklau, pašvaldības ēku tikko kā aiznesa straume.» Bet tur bija mana sieva ar mazu bērniņu, ar abiem bērniņiem!

²⁰³ Cik ātri vien spēju, es metos uz pašvaldības ēku, bet tai vietā ūdens jau viscaur bija sasniedzis kādu piecpadsmit pēdu dziļumu. [Nepilni pieci metri—Tulk.] Un tur bija kāds majors, un es teicu: «Major, kas notika ar hospitāli?»

Teica: «Neraizējies. Vai tur bija kāds tavējais?»

Es sacīju: «Jā, slima sieva un divi mazuļi.»

²⁰⁴ Viņš teica: «Viņi visi tika ārā.» Teica: «Viņi ir kravas mašīnā un dodas Čarlztaunas virzienā.»

²⁰⁵ Es skrēju un sēdos savā laivā... tas ir, es sēdos savā mašīnā, laivu ieliku tai aizmugurē un steidzos turp... Upes pietekas jau bija pārplūdušas kādu divarpus vai trīs jūdžu platumā. [Četru vai piecu

kilometru platumā—Tulk.] Un visu nakti es mēģināju... Dzirdēju dažus runājam: «Šī mašīna, kravas mašīna...tur uz tilta tie furgoni tika ierauti straumē.»

²⁰⁶ Un tā, izrādījās, ka es paliku nogriezts no ārpasaules uz nelielas salas, un atrados tur trīs dienas. Man bija daudz laika, lai visu labi pārdomātu, vai tie bija «salašņas» vai nē. Es nevarēju nomierināties: «Kur ir mana sieva?»

²⁰⁷ Visbeidzot, kad es viņu atradu, pāris dienas pēc tam, kad biju ticis prom un ticis viņā pusē, viņa bija Indiānas štatā, Kolumbusā, Baptistu auditorijā, kur viņi bija uztaisījuši tādu kā...kā hospitāli — slimnieku istabas ar saliekamajām gultām no pašvaldības. Cik vien ātri spēdams, es skrēju pie viņas, viņu meklēdams, bļaujot: «Houpa! Houpa! Houpa!» Un es paskatījos, un, lūk, tur viņa gulēja šajā gultā, viņai bija tuberkuloze.

Viņa pacēla savu kaulaino rociņu un teica: «Billij.»

Es pieteidzos pie viņas un sacīju: «Houpa, mīļumiņ!»

Viņa teica: «Es laikam izskatos šausmīgi, vai ne?»

Es teicu: «Nē, dārgā, tu izskaties labi.»

²⁰⁸ Apmēram sešus mēnešus mēs visiem spēkiem centāmies glābt viņas dzīvību, taču viņai kļuva arvien sliktāk un sliktāk.

²⁰⁹ Reiz es patrulēju, es biju ieslēdzis savu radio, un man šķita... Es izdzirdēju, kā tika pateikts, tas bija aicinājums pa radio, tika teikts: «Viljamam Branhamam! Nekavējoties brauciet uz slimnīcu, jūsu sieva mirst.» Es traucos uz hospitāli, cik ātri vien var, ieslēdzu sarkano bākuguni un sirēnu un traucos uz priekšu. Un tad es...es piebraucu pie slimnīcas, apturēju mašīnu un skrēju iekšā. Iedams cauri slimnīcai, es ieraudzīju savu veco draugu, ar kuru mēs mēdzām makšķerēt, skraidījām kopā vēl kā puikas, Semu Ederu.

²¹⁰ Ārsts Sems Eders — viņš ir tas, par kuru nesen tika parādīta tā vīzija, un viņam tika pateikts par klīniku. Un viņš teica, ka, ja kāds apšaubā šo vīziju, tad lai pazvana viņam, viņš sarunu apmaksās — ja kāds grib zināt, vai tā bija taisnība vai nē.

²¹¹ Un, lūk, viņš tur iznāca, un viņam rokā bija viņa cepure. Viņš paskatījās uz mani un sāka raudāt. Es pieskrēju pie viņa un viņu apkampu. Viņš apskāva mani un sacīja: «Billij, viņa aiziet.» Viņš teica: «Man ļoti žēl. Esmu izdarījis visu, ko varēju, es sameklēju speciālistus un visu iespējamo.»

Es sacīju: «Nē, Sem, protams, viņa neaizies!»

Viņš teica: «Nē, viņa aiziet.»

Viņš teica; «Neej tur iekšā, Bil.»

Es teicu: «Sem, man vajag tur ieiet!»

Viņš sacīja: «Nedari to. Lūdzu, nedari to!»

Es teicu: «Ļauj man ieiet.»

Sacīja: «Es iešu ar tevi.»

²¹² Es teicu: «Nē, paliec šeit. Es gribu būt ar viņu šajās pēdējās minūtēs.»

Sacīja: «Viņa ir bez samaņas.»

²¹³ Es iegāju palātā. Tur sēdēja medmāsa un viņa raudāja, jo viņas ar Houpu bija skolasbiedrenes. Es paskatījos, un viņa ieraudājās, pacēla savu roku un nāca pie manis.

²¹⁴ Es paskatījos uz Houpu un viņu sapurināju. Tur viņa gulēja, no saviem nepilniem sešdesmit kilogramiem viņa bija zaudējusi kādus trīsdesmit. Un es...es viņu sapurināju. Ja arī es dzīvošu līdz simts gadiem, arī tad es neaizmirsīšu to, kas notika. Viņa pagriezās, un uz mani paraudzījās šīs lielās, brīnišķīgās acis. Viņa smaidīja. Viņa teica: «Kāpēc tu pasauci mani atpakaļ, Billij?»

Es teicu: «Mīļumiņ, es dabūju naudu...»

²¹⁵ Man bija jāstrādā. Mēs bijām viscaur parādos un simtiem dolāru bijām parādā ārstiem, un nebija ko samaksāt. Un man vienkārši nācās strādāt. Un es ar viņu redzējos divas trīs reizes dienā un katru nakti, kad viņa bija šādā stāvoklī.

Es teicu: «Ko tu domāji ar “pasaucu tevi atpakaļ”?»

²¹⁶ Viņa sacīja: «Billij, tu par to sludināji, tu par to runāji, bet tev nav ne jausmas, kas tas ir.»

Es jautāju: «Par ko tu runā?»

²¹⁷ Viņa teica: «Par Debesīm.» Viņa sacīja: «Paklausies,» viņa teica, «mani pavadīja uz mājām kaut kādi cilvēki, vīrieši vai sievietes, vai tiem līdzīgi. Viņi bija tērpti baltā.» Viņa sacīja: «Man bija vieglums un miers.» Sacīja: «Lielī, skaisti putni lidinājās no koka uz koku.» Viņa teica: «Tikai nedomā, ka es esmu satraukusies.» Teica:

«Billij, es tev gribu pateikt, kur mēs pieļāvām kļūdu.» Viņa teica: «Apsēdies.» Es neapsēdos, es noņemtos ceļos, paņēmu viņas roku. Viņa teica: «Vai tu zini, kur mēs pieļāvām kļūdu?»

Es sacīju: «Jā, mīļā, es zinu.»

²¹⁸ Viņa sacīja: «Mums nevajadzēja klausīt mammu. Tie bija pareizie cilvēki.»

Es teicu: «Es to zinu.»

²¹⁹ Viņa sacīja: «Apsoli man, ka tu iesi pie šiem ļaudīm,» sacīja, «jo viņiem ir taisnība.» Un viņa turpināja: «Tieši tā audzini mūsu bērnus.» Un es... Viņa teica: «Es tev gribu kaut ko pateikt.» Teica: «Es mirstu, bet,» teica, «es...es nebaidos aiziet.» Teica: «Tas...tas ir tik brīnišķīgi!» Sacīja: «Vienīgi man ir žēl atstāt tevi, Bil. Un es zinu, ka tev ir jāuzaudzina abus bērniņus.» Viņa teica: «Apsoli man, ka...ka tu apprecēsies un nepieļausi, ka mani bērni slaistās uz ielu stūriem.» No divdesmit vienu gadu vecas mātes lūpām tas izklausījās ļoti saprātīgi.

Es sacīju: «To es tev nevaru apsolīt, Houpa.»

²²⁰ Viņa teica: «Lūdzu, apsoli man.» Teica: «Es gribu tev pateikt vienu lietu.» Teica: «Vai tu atceries to šauteni?» Es esmu kā jucis uz šaujamašiem. Un viņa sacīja: «Toreiz tu gribēji nopirkt to šauteni, bet tev nepietika naudas pirmajai iemaksai.»

Es teicu: «Jā.»

²²¹ Viņa sacīja: «Es centos taupīt savu naudiņu, savas pieccentu monētas, lai tev pietiktu šai pirmajai iemaksai par šauteni.» Sacīja: «Tāpēc, kad viss būs beidzies un tu atgriezīsies mājās, paskaties tur virs saliekamās gultas, zem tās papīra lapas, un tur tu atradīsi naudu.» Viņa teica: «Apsoli man, ka tu nopirksi to šauteni.»

²²² Jūs nevarat iedomāties, kā es jutots, kad ieraudzīju tur guļam šo dolāru un septiņdesmit piecus centus, piecu centu monētās. Es to šauteni nopirku.

²²³ Un viņa sacīja: «Vai tu atceries, kā tu toreiz devies uz pilsētu, lai nopirktu man gāro zeķu pāri, kad mēs gribējām doties uz Fort Veinu?»

Es teicu: «Jā.»

²²⁴ Es biju pārbraucis no maksšķerēšanas, un viņa teica... Mums bija jābrauc uz Fort Veinu, man tajā vakarā vajadzēja sludināt. Un

viņa sacīja: «Tu zini, es toreiz tev pateicu, ka ir divi dažādi veidi.» Tas viens saucās «šifons». Bet kāds ir otrs, vai «kaprons»? Vai pareizi? Šifons un kaprons. Lūk, lai nu kā tur nebūtu, šifons bija labāks. Vai tā ir? Un viņa sacīja: «Lūk, tu man nopērc šifonu, pilnā stilā.» Jūs ziniet, šīm zeķēm tur mugurpusē augšdaļā ir tādas mazas lietiņas? Man nebija ne mazākās sajēgas par sieviešu apģērbiem, tāpēc es...

²²⁵ Un es gāju pa ielu un visu laiku atkārtāju: «Šifons, šifons, šifons, šifons, šifons,» cenšoties domāt tikai par to, «šifons, šifons, šifons.»

Kāds uzsauca: «Sveiks, Billij!»

²²⁶ Es atsaucos: «O, sveiks, sveiks!» «Šifons, šifons, šifons, šifons, šifons.»

²²⁷ Es tiku līdz stūrim un sastapu misteru Sponu. Viņš teica: «Sveiks, Billij! Vai tu zini, ka dambja tanī pusē pašreiz labi ķeras asari?»

Es teicu: «Ko tu saki!? Patiešām?»

«Jā-ā!»

Un, kad viņš aizgāja, es nodomāju: «Kā saucās tā lieta?» Biju to aizmirsis.

²²⁸ Bet Telma Forda, viena meitene, kuru es pazinu, strādāja kādā lētu preču veikalā. Un es zināju, ka tur tirgoja sieviešu garās zeķes, tāpēc es devos uz turieni. Es sacīju: «Sveika, Telma!»

Viņa teica: «Sveiks, Billij! Kā iet? Kā tur klājas Houpai?»

²²⁸ Es teicu: «Lieliski.» Teicu: «Telma, man ir vajadzīgs pārītis parasto zeķu priekš Houpas.» Viņa sacīja: «Houpa jau nu gan negrib zeķes!»

Es teicu: «Grib, cienītā, viņa grib!»

Sacīja: «Tu gribēji teikt — garās zeķes?»

²³⁰ «Ak, jā, tiešām,» es sacīju, «tieši tās!» Es nodomāju: «Hm, esmu parādījis savu tumsonību.»

Viņa teica: «Bet kāda veida garās zeķes viņa vēlas?»

Es nodomāju: «Ak, vai!» Sacīju: «Bet kādas jums ir?»

Viņa teica: «Nu, mums ir kaprons.»

²³¹ Es tur neredzēju nekādas atšķirības. Kaprons, šifons, tas viss izklausījās vienādi. Es teicu: «Tieši tās man arī vajag.» Viņa sacīja... Es teicu: «Iesaiņo man pārīti, pilnā stilā.» Un viņa... Es laikam nepareizi pateicu. Kā bija jāsaka? Pēc pēdējās modes? «Pēc pēdējās modes.» Un tā, es teicu: «Iesaiņo man pārīti.»

²³² Un, kad viņa man tās pasniedza, izrādījās, ka tās maksā tikai kādus trīsdesmit centus, divdesmit vai trīsdesmit, apmēram puscenu. Nu ko, es sacīju: «Iedod man divus pārus.» Redzat?

²³³ Un es atgriezos mājās un sacīju: «Zini, mīlā, lūk, jūs sievietes staigājat pa visiem pilsētas veikaliem, lai atrastu ko lētāku.» Jūs jau zināt, kā jums patīk papriecāties. Es teicu: «Bet, lūk, paskaties, es nopirku tev divus pārus par tādu pašu cenu, par kādu tu pērc vienu. Redzi?» Es teicu: «Lūk, tā ir lietīņa, ko es protu.» Redziet, es teicu...teicu «Tu zini, man tās pārdeva Telma.» Teicu: «Viņa droši vien man tās atdeva par puscenu.»

Viņa vaicāja: «Vai tu nopirki šifonu?»

²³⁴ Es teicu: «Jā, cienītā.» Man tas skanēja pilnīgi vienādi, es nezināju, ka tur bija kaut kāda starpība.

²³⁵ Un viņa izstāstīja to man, viņa teica: «Billij!» Man toreiz likās dīvaini, ka, iebraucot Fort Veinā, viņa nopirka vēl vienu garo zeķu pāri. Viņa sacīja: «Es atdevu tās tavai mātei,» teica, «tās bija domātas vecākām sievietēm.» Un viņa sacīja: «Piedod, ka es to izdarīju.»

Es teicu: «Ak, viss ir labi, mīlā.»

²³⁶ Un viņa teica: «Tu...tu tikai nedzīvo viens.» Un teica... Viņa nezināja, kādiem notikumiem bija jānotiek pēc dažām stundām. Un es turēju viņas mīlās rokas, kamēr Dieva eņģeļi viņu aizveda.

²³⁷ Es devos mājās. Es nezināju, ko darīt. Es naktī tur apgūlos un izdzirdu... Es domāju, ka tā bija kāda pelīte tur vecajā kamīnā, kur mums stāvēja visādi papīri. Es ar kāju aizgrūdu ciet durvis, un tām otrā pusē karājās viņas halāts, bet viņa gulēja tur tajā morgā. Un uzreiz pēc tam kāds mani pasauca: «Billij!» Tas bija brālis Franks Brojs. Viņš teica: «Tavs mazulis mirst.»

Es sacīju: «Mans mazulis?»

²³⁸ Viņš teica: «Jā, Šārona Rouza.» Teica: «Pašreiz tur ir ārsts, viņš sacīja, ka viņai ir tuberkulozais meningīts, ka viņa dabūja to no savas mātes, zīžot.» Teica: «Viņa mirst.»

²³⁹ Es iesēdos mašīnā un braucu turp. Viņa bija tur, mana mīļā mazulīte. Viņi bija atveduši viņu uz slimnīcu.

²⁴⁰ Es aizgāju pie Sema. Viņš pienāca un teica: «Billij, neej uz to palātu, tev tagad jādomā par Billiju Polu.» Teica: «Viņa mirst.»

Es sacīju: «Dakter, man...man ir jāredz mans bērns.»

²⁴¹ Viņš teica: «Nē, tu nedrīksti tur iet.» Teica: «Viņai ir meningīts, Billij, tu vari inficēt ar to Billiju Polu.»

²⁴² Un es nogaidīju, līdz viņš izgāja. Es nespēju panest pat domu par viņas nāvi, bet viņas māte jau gulēja apbedīšanas iestādē. Ļaujiet man jums pateikt — pārkāpēju gaida smags ceļš. Un es...es es gāju, ielavījos pa durvīm, un, kad izgāja Sems un arī medmāsa bija prom, es nokāpu pagrabstāvā. Tā bija tāda neliela slimnīciņa. Mazā atradās izolētā vietā, un viņas actiņas bija aplipušas ar mušām. Un tur bija neliels...mēs to saucam par «moskītu tīklu», tas ir, neliels tīkliņš pār viņas acīm. Un viņai...bija nelielas spazmas, viņas apaļīgā kājele, lūk, *šādi* kustējās augšā un lejā, un arī viņas rociņas, no šīm spazmām. Es skatījos uz viņu, viņa bija jau pietiekami paaugusies, lai būtu piemīlīga, apmēram astoņus mēnešus veca.

²⁴³ Un viņas mamma mēdza viņu nosēdināt tur pagalmā, ar viņas mazo lakatiņu galvā, ziniēt, kad es nācu mājās. Un es pīpināju auto tauri, un tad viņa: «Gu-gu, gu-gu,» stiepās man pretī, jūs ziniēt.

²⁴⁴ Un tur nu gulēja mana mīlulīte, viņa mira. Es pārliccos viņai pāri un teicu: «Šerij, vai tu pazīsti tēti? Vai tu pazīsti savu tēti, Šerij?» Un, kad viņa paskatījās... Viņa tik stipri cieta, ka viena no viņas jaukajām zilajām actiņām bija pārgriezusies. Likās, ka mana sirds pārplīsīs.

²⁴⁵ Es nometos uz ceļiem, es teicu: «Kungs, ko gan es esmu izdarījis? Vai tad es nesludināju evaņģēliju uz ielu stūriem? Es darīju visu, ko vien zināju. Neesi pret mani. Es nekad neesmu saucis tos cilvēkus par “salašņām”. Tā bija viņa, kas nosauca tos par “salašņām”.» Es sacīju: «Es nožēloju visu notikušo. Piedod man. Ne...nepaņem manu mazulīti!» Un, kad es tā lūdzu, šķīta, it kā melna... nonāca tāds kā palags, kā pārklājs. Es sapratu, ka Viņš man bija atteicis.

²⁴⁶ Lūk, tas bija pats smagākais un pats nedrošākais laiks manā dzīvē. Kad es piecēlos kājās un uz viņu paskatījos, man prātā ienāca doma... To manā prātā ielika sātans: «Nu, vai tu gribi teikt, ka tu ar

tādu veltīšanos esi sludinājis un tā dzīvojis, bet nu, kad nelaime ir skārusi tavu paša mazuli, Viņš ir tevi atraidījis?»

²⁴⁷ Un es sacīju: «Pareizi. Ja jau Viņš nevar izglābt manu mazuli, tad es nevaru...» Es apstājos. Es...es vienkārši nezināju, ko darīt. Un tad es pateicu, lūk, ko, es teicu: «Kungs, Tu man viņu devi un Tu viņu paņēmi prom, lai slavēts ir Tā Kunga Vārds! Pat tad, ja Tu paņemsi mani, es vienalga Tevi mīlēšu.»

²⁴⁸ Es uzliku viņai savu roku un teicu: «Esi svētīta, mana mīlotā. Tētis gribēja tevi izaudzināt, no visas sirds gribēja tevi izaudzināt un mācīt mīlēt To Kungu. Bet eņģeļi jau nāk tev pakal, mīlumiņ. Tētis paņems tavu mazo ķermenīti un ieliks mammas rokās. Es apglabāšu tevi kopā ar viņu. Un reiz tētis atkal satiks tevi, tu vienkārši gaidi viņu tur kopā ar mammu.»

²⁴⁹ Kad viņas māte mira, viņa teica...viņas pēdējie vārdi bija: «Bil, paliec kaujas laukā!»

²⁵⁰ Es teicu: «Es palikšu.» Viņa sacīja... Es teicu: «Ja Viņa atnākšanas laikā es atradīšos kaujas laukā, tad es būšu ar bērniem un mēs satiksīmes. Bet, ja nē, tad es būšu apglabāts līdzās tev. Bet tu pārej to vareno vārtu labajā pusē, un, kad redzēsi, ka visi nāk iekšā, tad stāvi tur un skaļi sauc: “Bil! Bil! Bil!” cik vien skaļi spēj. Tur es ar tevi satikšos.» Atvadoties es viņu noskūpstīju. Un šodien es esmu kaujas laukā. Tas bija pirms teju vai divdesmit gadiem. Es esmu sarunājis ar savu sievu satikšanos, un es viņu satikšu.

²⁵¹ Un es paņēmu savu mazulīti, kad viņa bija mirusi, un ieliku rokās viņas mātei, un mēs aizvedām viņas uz kapsētu. Un es tur stāvēju un klausījos brālī Smitā, metodistu sludinātājā, kas sludināja bērēs: «Pelni pie pelniem, un pīšļi pie pīšļiem.» (Un es nodomāju: «Bet sirds pie sirds.») Un viņu nolaida kapā.

²⁵² Neilgi pēc tam kādā rītā es aizvedu turp mazo Billiju. Viņš man bija tāds mazs draudziņš. Viņš bija...

²⁵³ Lūk, kāpēc mēs ar viņu esam tik nešķirami, man ir nācies būt gan viņa tētim, gan mammai (vienlaicīgi). Es nēsāju viņa pudelīti. Mēs nevarējām atļauties naktī kurināt, lai sasildītu viņam pienu, tā ka es liku viņa pudelīti sev *šādi* zem muguras un sasildīju to ar sava ķermeņa siltumu.

²⁵⁴ Mēs ar viņu bijām kā labi draugi, un vienā no šīm dienām, kad es aiziešu no šī kaujas lauka, es gribu viņam pasniegt šo Vārdu, sakot: «Turpini, Billij. Paliec ar To.» Daži cilvēki brīnās, kāpēc viņš vienmēr

ir kopā ar mani. Es nevaru viņu atstāt. Viņš pat jau ir precējies, bet es vēl aizvien atceros, kā viņa man teica: «Paliec ar viņu.» Un mēs esam kopā kā draugi.

²⁵⁵ Es atceros, kā mēs staigājām pa pilsētu, zem rokas man bija pudelīte, un viņš sāka raudāt. Vienu vakaru viņš...mēs pastaigājāmies pagalmā, kur... (pirms viņa piedzimšanas viņai trūka elpas, un...viņa bija vēl tikai meitene, jūs jau zināt). Un es staigāju šurpu turpu zem šī vecā ozola pagalma otrā pusē, un viņš raudāja un sauca savu mammu, taču man vairs nebija mammas, pie kuras viņu aizvest. Un es viņu apkampu un teicu: «Ak, manu mīļumiņ.» Es teicu...

²⁵⁶ Viņš sacīja: «Tēti, kur ir mana mamma? Vai tu viņu ieliki tajā zemē?»

Es teicu: «Nē, mīļumiņ, viņai ir labi, viņa ir tur Debesīs.»

²⁵⁷ Un kādā pēcpusdienā viņš man pateica kaut ko tādu, kas mani gandrīz nobeidza. Viņš raudāja, bija jau vēls vakars, es viņu, lūk, *šādi* nēsāju uz savas muguras, nēsāju uz sava pleca *šādi* papliķēdams. Un viņš sacīja: «Tēt, lūdzu, aizej pakaļ mammai un atved viņu šurpu!»

Es teicu: «Mīļumiņ, es nevaru atvest mammu, Jēzus...»

Viņš teica: «Nu tad pasaki Jēzum, lai atsūta man manu mammu. Man viņa ir vajadzīga!»

²⁵⁸ Es teicu: «Nu, mīļumiņ, es...mēs ar tevi reiz viņu satiksim.»

Un viņš apstājās un sacīja: «Tēti!»

Es vaicāju: «Jā?»

Viņš teica: «Es tikko redzēju mammu, lūk, tur uz tā mākoņa!»

²⁵⁹ O, tas mani gandrīz nobeidza! Es nodomāju: «Ak! “Es redzēju mammu tur uz tā mākoņa”!» Es teju vai nezaudēju samaņu. Es apskāvu manu mazulīti, piekļāvu viņu pie savām krūtīm un ar nodurtu galvu devos uz mājām.

²⁶⁰ Dienas gāja. Es nespēju to aizmirst. Es centos strādāt. Ļoti grūti bija pārnākt mājās, tās vairs nebija mājas. Un man gribējās palikt. Mums nebija nekā cita, kā vien šīs vecās, lietotās mēbeles, bet tas bija kaut kas tāds, par ko es un viņa kopā bijām priecājušies. Tās bija mājas.

²⁶¹ Un es atceros vienu dienu, es centos strādāt sociālajā dienestā. Es biju uzrāpies elektrības stabā, lai salabotu kādu sekundāro līniju,

kas bija nokarājusies. Bija ļoti agrs rīts. Un es uzrāpos līdz staba krusteniskajai vietai. (Es nespēju aizmirst savu mazulīti. Es spēju samierināties ar manas sievas nāvi, taču to, ka aizgāja šis bērniņš, šī mazā radībiņa...) Es biju tur augšā un dziedāju: «Tur uz kalna tālumā, stāvēja kāds vecs, raupjš Krusts.» Un primārās līnijas iet uz transformatoru un iznāk no tā (jūs zināt) kā sekundārās. Un es karājos virs tās. Un es kaut kā palūkojos pār plecu, un man aiz muguras lēca saule. Un tur... Manas rokas bija izstieptas un tas veidoja šo krusta zīmi uz...uz pakalna nogāzes. Es nodomāju: «Jā, tie bija mani grēki, kuru dēļ Viņš tur atradās.»

²⁶² Es sacīju: «Šārona, mīlā, tētis tik ļoti vēlas tevi satikt, mīļumiņ. Kā man atkal gribētos turēt tevi savās rokās, manu dārgo mazulīti.» Nedēļas gāja, bet es vienkārši nespēju tikt tam pāri. Es novilku savu gumijas cimdus. Tieši man līdzās bija vads, pa kuru skrēja divi tūkstoši trīssimt voltu. Es novilku gumijas cimdus un teicu: «Ak, Dievs, es negribu to darīt. Es esmu glēvulis, bet...Šerij, vēl tikai brītiņš, un tētis satiksies ar tevi un mammu.» Sāku vilkt nost cimdus, lai uzliktu roku uz divi tūkstoši trīssimt voltiem. Tas iznīcinātu pat...ak, tevī nepaliktu pat ne asins lāsītes. Un, lūk, es...es...es stūvēju nost to cimdus, un kaut kas notika. Kad es atjēdzos, es sēdēju uz zemes, ar rokām *šādi* aizklājis seju, es raudāju. Tā bija Dieva žēlastība, citādi man nebūtu šeit nekādu dziedināšanas dievkalpojumu, par to esmu drošs. Viņš sargāja Savu dāvanu, nevis mani.

²⁶³ Es devos uz mājām. Es beidzu darbu, noliku vietā savus instrumentus. Un gāju atpakaļ. Es teicu: «Es braucu mājās.»

²⁶⁴ Es apgāju apkārt mājai un izņēmu pastu. Bija diezgan auksts, es ienācu iekšā. Mums bija viena maza istabiņa, es tur gulēju saliekamajā gultā. Bija jau sākušās salnas, un krāsns bija veca. Es paņēmu vēstules, es tās apskatīju un pirmais, ko ieraudzīju, bija viņas maziņie ietaupījumi Ziemassvētkiem, astoņdesmit centu. «Miss Šārona Roze Branhama.» Tur nu tas bija, viss sākās no jauna.

²⁶⁵ Es biju strādājis par mežsargu. Es pastiepu roku un izvilku no maksts savu pistoli. Es teicu: «Kungs, es...es to vairs nespēju izturēt, es...es mirstu. Es tā mokos!» Es uzvilku pistoles gaili, pieliku stobru sev pie galvas un nometos ceļos pie šīs saliekamās gultas tumšajā istabā. Es sacīju: «Mūsu Tēvs Debesīs, svētīts lai top Tavs Vārds. Lai nāk Tava Valstība, Tavs prāts lai notiek,» un kamēr es centos...un no visa spēka nospiedu pistoles mēlīti, teicu: «kā debesīs, tā zemes virsū. Mūsu dienīšķo maizi dodī mums šodien.» Tā neizšāva!

²⁶⁶ Un es nodomāju: «Ak, Dievs! Tu mani plosi gabalos! Ko es esmu nodarījis? Tu pat neļauj man nomirt!» Es nosviedu pistoli uz grīdas, tā izšāva un lode aizlidoja pāri istabai. Es teicu: «Dievs, kāpēc es nevaru nomirt un tikt prom no tā visa? Es vienkārši vairs nevaru. Tev ar mani kaut kas ir jāizdara.» Un es pakritu tur uz savas vecās, netīrās gulvietas un raudāju.

²⁶⁷ Un droši vien es iemigu. Es nezinu, vai es gulēju, vai kas tur īsti notika.

²⁶⁸ Es vienmēr biju ilgojies reiz nokļūt Rietumos. Es allaž biju vēlējis sev vienu no tām cepurēm. Mans tēvs savos jaunības gados iejāja zirgus, un es vienmēr gribēju vienu no tām cepurēm. Un brālis Demoss Šakarjans vakar man vienu tādu nopirka, man tā bija pirmā, pirmā manā mūžā, viena no šīm vesternu cepurēm.

²⁶⁹ Un man šķita, ka esāju cauri prērijai, dziedādams to dziesmu: «Ratiem salūzis ir ritenis, rančo uzraksts “pārdod” karājas.» Un, iedams tālāk, es ievēroju kādu vecu, nosegtu ratu kulbu, tādu kā šīs senās prēriju kulbas, un tās ritenis tiešām bija salauzts. Tas, protams, simbolizēja manu izpostīto ģimeni. Un iedams tuvāk, es paskatījos, un tur stāvēja kāda...kāda patiešām glīta, jauna meitene, ap divdesmit gadu veca ar baltiem, leļup brīvi krītošiem matiem un gaišzilām acīm, tērpusies baltā. Es uzlūkoju viņu un teicu: «Labdien.» Un turpināju ceļu.

Viņa sacīja: «Sveiks, tēt!»

²⁷⁰ Es pagriezos atpakaļ, teicu: «Tēt? Kā tad tā,» es vaicāju, «kā gan jūs, jaunkundz... Kā gan es varu būt jūsu tētis, ja jums ir tikpat gadu, cik man?»

²⁷¹ Viņa sacīja: «Tēti, tu vienkārši nezini, kur tu atrodi.» Un es jautāju: «Ko jūs ar to domājat?»

²⁷² Viņa teica: «Tās ir Debesis.» Teica: «Uz zemes es biju tava mazā Šārona.»

«Kā,» es teicu, «mīļumiņ, tu biji tikai mazs zīdainītis.»

²⁷³ Viņa sacīja: «Tētucīt, šeit zīdainīši vairs nav zīdainīši, viņi ir nemirstīgi. Viņi vairs nenoveco un vairs neaug.»

²⁷⁴ Un es teicu: «Šāron, mīļumiņ, tu...tu esi glīta, jauna sieviete.»

Viņa teica: «Mamma tevi gaida.»

Es jautāju: «Kur?»

Viņa sacīja: «Tavā jaunajā mājā.»

²⁷⁵ Es teicu: «Jaunajā mājā?» Branhami ir klejotāji, viņiem nav namu, viņi vienkārši... Un es teicu: «Nu, man nekad nav bijusi sava māja, mīļumiņ.»

²⁷⁶ Viņa teica: «Bet šeit augšā, tētiņ, tev tāda ir.» Es negribu uzvesties kā bērniņš, taču man tas ir tik reāli. [Brālis Branhams raud—Red.] Kad es sāku par to domāt, tas viss atkal atdzīvojas manā priekšā. Teica: «Bet šeit tev ir māja, tētiņ.» Es zinu, ka tur man tā ir, reiz es uz to aiziešu. Viņa vaicāja: «Kur ir Billijs Pols, mans brālis?»

²⁷⁷ Es teicu: «Es viņu atstāju pie misis Brojas, pirms pāris minūtēm.»

Sacīja: «Mamma grib tevi redzēt.»

²⁷⁸ Es pagriezos un paskatījos, un tur bija milzīgas pilis, un tās apņēma Dieva Godība. Un es izdzirdēju, kā eņģeļu koris dzied: «Manas mājas, dārgās mājas.» Es sāku kāpt augšup pa platām kāpnēm, skrienot, cik ātri vien varēju. Un, kad es tiku līdz tām durvīm, tur stāvēja viņa, baltā tērpā, ar saviem garajiem, tumšajiem matiem, kas apklāja viņas muguru. Viņa pacēla savas rokas, kā bija to darījusi vienmēr, kad es noguris atgriezos mājās no darba vai no citurienes. Es saņēmu viņas rokas savējās un teicu: «Mīļā, es tur redzēju Šāronu.» Teicu: «Viņa ir kļuvusi par glītu meiteni, vai nav tiesa?»

²⁷⁹ Viņa sacīja: «Jā, Bil,» teica, «Bil...» Viņa apskāva mani, un teica... Uzlika savas rokas uz maniem pleciem, viegli tos paplikšķināja, teica: «Beidz raizēties par mani un Šāronu.»

Es teicu: «Dārgā, es tur nekā nevaru darīt.»

²⁸⁰ Viņa sacīja: «Gan man, gan Šāronai šeit klājas labāk nekā tev.» Un teica: «Vairāk par mums neraizējies. Vai tu man to apsolīsi?»

²⁸¹ Un es teicu: «Houpa,» teicu, «es tā ilgojos pēc tevis un Šāronas, un arī Billijs visu laiku raud pēc jums.» Es teicu: «Ēs nezinu, ko man darīt ar viņu.»

²⁸² Viņa sacīja: «Viss būs labi, Bil.» Sacīja: «Tikai apsoli man, ka tu vairs neraizēsies.» Un viņa teica: «Varbūt tu apsēdīsies?» Es paskatījos apkārt, un tur stāvēja liels krēsls.

²⁸³ Un es atceros, ka es mēģināju nopirkt kādu krēslu. Tagad, noslēgumam. Reiz es mēģināju nopirkt kādu krēslu. Mums bija tikai šie vecie...vecie, parastie koka krēsli no virtuves komplekta. Mums tos nācās lietot — tie bija mūsu vienīgie krēsli. Un mums izdevās nopirkt vienu no tiem krēsliem, kuros tu vari atlaisties uz aizmuguri kā... Esmu piemirsis, kāda veida atpūtas krēsls tas bija. Tas maksāja septiņpadsmit dolārus, un varēja maksāt trīs dolārus uzreiz un pēc tam pa dolāram nedēļā. Un mēs vienu paņēmām. Un, ak, kad es nācu mājās... Es strādāju cauru dienu un līdz pusnaktij sludināju uz ielām un visur, kur vien varēju.

²⁸⁴ Un...un pienāca diena, kad es iekavēju savu maksājumu. Mums nekādi nesanāca, un gāja diena pēc dienas, līdz beidzot kādu dienu viņi ieradās, paņēma manu krēslu un to aizveda. Tovakar, es to nekad neaizmirsīšu, viņa izcepa man ķiršu kūku. Nabadzīte, viņa...viņa...viņa zināja, ka es būšu sarūgtināts. Un pēc vakariņām es sacīju: «Mīlā, kādēļ tu šovakar esi tik laba?»

²⁸⁵ Viņa teica: «Zini, es palūdzu kaimiņu puišēlus, lai viņi tev sarok sliekas. Ko tu teiktu, ja mēs aizietu līdz upei un mazliet pamakšķerētu?»

Es sacīju: «Jā, bet...»

²⁸⁶ Un viņa sāka raudāt. Es sapratu, ka kaut kas nav kārtībā. Un es par to iedomājos, jo viņi jau bija man atsūtījuši brīdinājumu, ka nāks tam pakaļ. Tajā nedēļā mums nebija izdevies iemaksāt to dolāru. Mēs nespējām...nevarējām to atļauties. Viņa apskāva mani, un es piegāju pie durvīm, un mana krēsla tur vairs nebija.

Bet tur, augšā, viņa man teica: «Vai tu atceries to krēslu, Bil?»

Es teicu: «Jā, mīlā, es atceros.»

Sacīja: «Tu tieši par to tagad domāji, vai ne?»

«Jā.»

²⁸⁷ Viņa teica: «Šo viņi nepaņems, par šo ir samaksāts.» Viņa teica: «Piesēdi uz brītiņu, es gribu ar tevi parunāt.»

Es sacīju: «Mīlā, es to nespēju saprast.»

²⁸⁸ Viņa teica: «Apsoli man, Billij, apsoli man, ka tu vairs neraizēsies. Tu tūliņ atgrieziesi atpakaļ.» Un piebilda: «Apsoli man, ka vairs neraizēsies.»

Es teicu: «Es to nevaru, Houpa.»

²⁸⁹ Un tanī brīdī es atgriezpos, istabā bija tumšs. Es palūkojos apkārt, es joprojām jutu uz sevis viņas rokas. Es sacīju: «Houpa, vai tu esi šeit, istabā?»

²⁹⁰ Viņa atkal viegli mani papliķēja. Viņa teica: «Vai tu man to apsolīsi, Bil? Apsoli, ka tu izbeigsi...ka vairs neraizēsies.»

Es teicu: «Es tev apsolu.»

²⁹¹ Un pēc tam viņa vēl divas vai trīs reizes man pieskārs, un tad viņa izgaisa. Es pielēcu kājās un iededzu gaismu, visu apskatīju, viņa bija prom. Taču viņa bija pazudusi tikai no manas istabas — viņa nav mirusi, viņa joprojām dzīvo. Viņa bija kristiete.

²⁹² Pēc kāda laika mēs ar Billiju devāmies uz kapsētu, aiznesām dažus ziedus viņa mātei un māšai, tas bija kādā Lieldienu rītā, un mēs abi piestājām. Mans puisēns sāka raudāt, viņš sacīja: «Tētiņ, mana mammaņa ir tur lejā.»

²⁹³ Es teicu: «Nē, dārgumiņ. Nē, viņa nav tur lejā, arī tava māšiņa tur nav. Šis kaps ir aizvēries, bet tur aiz jūrām ir kāds atvērts kaps, tas, no kura augšāmcēlās Jēzus. Un reiz Viņš atnāks, Viņš Sev līdzī atvedīs tavu mammu un māsu.»

²⁹⁴ Šodien es esmu kaujas laukā, draugi. Es...es vienkārši nevaru vairs parunāt. Es... [Brālis Branhams raud—Red.] Lai Dievs jūs svētī. Nolieksim uz mirkli savas galvas.

²⁹⁵ O, Kungs! Bieži vien, Kungs, esmu drošs, ka cilvēki nesaprot, kad viņi iedomājas, ka šīs lietas atnāk viegli. Taču tuvojas kāda varena diena, kad atnāks Jēzus, un tiks noslaucītas visas šīs skumju asaras. Es lūdzu, Debesu Tēvs, lai Tu palīdzi mums būt gataviem.

²⁹⁶ Un tas pēdējais solījums, kad torīt es noskūpstīju viņu uz vaiga — ka es viņu tajā dienā tur satikšu. Es ticu, ka viņa stāvēs pie tās kolonnas, skaļi saucot manu vārdu. Un no tā laika es dzīvoju uzticīgi šim solījumam, Kungs, visur pasaulē, visdažādākajās vietās, cenždamies nest Evaņģēliju. Tagad es sāku novecot un esmu noguris, es esmu izvārdzis. Vienā no šīm dienām es aizvērsu šo Bībeli pēdējo reizi. Un, Dievs, palīdzi man būt uzticīgam šim solījumam. Lai mani apņem Tava žēlastība, Kungs! Palīdzi man neskatīties uz to, kas ir šajā dzīvē, bet dzīvot Debesu Valstībai. Palīdzi man būt godīgam! Es nelūdzu sev rozēm kaisītu ceļu, nē, Kungs, kad mans Kristus mira tādās ciešanās. Un tā mira arī visi pārējie. Es nelūdzu sev neko vieglu.

Bet tikai ļauj man būt godīgam, Kungs, būt patiesam. Ļauj cilvēkiem mīlēt mani, lai es varētu viņus vest pie Tevis. Un reiz, kad tas viss beigsies un mēs visi sanāksim kopā zem mūžīgi zaļajiem kokiem, es gribu paņemt viņu aiz rokas un uzvest viņu augšā, lai parādītu viņu Angelus Tempļa ļaudīm un visiem pārējiem. Tad tas būs viens varens brīdis.

²⁹⁷ Es lūdzu, lai Tava žēlastība dusētu uz katra no mums šeit. Arī uz tiem, kuri ir šeit, Kungs, kas varbūt Tevi nemaz nepazīst. Un varbūt viņiem tur aiz tās jūras ir tuvinieki, tur tālumā. Ja viņi nav piepildījuši savu solījumu, ļauj viņiem to izdarīt tagad, Kungs.

²⁹⁸ Un, kamēr mēs tā stāvam ar noliektām galvām, interesanti, cik no jums šodien, šajā lielajā milzu auditorijā sacīs: «Brāli Branham, es arī gribu satikt savus tuviniekus. Arī mani...mani tuvinieki ir upes tajā krastā.» Varbūt jūs apsolījāt, ka reiz jūs viņus satiksiet, varbūt todien, kad tu teici mammai “uz tikšanos”, tur pie kapa, varbūt tad, kad tu atvadījies no māsiņas vai tēta, vai kāda no viņiem pie kapa, kad tu apsolīji, ka reiz atkal satiksi viņus, bet tu...tu vēl neesi tam sagatavojies. Vai tev nešķiet, ka tagad ir īstais laiks, lai tam sagatavotos?

²⁹⁹ Piedodiet manas emocijas. Bet, o-o, jūs nespējat to aptvert, draugi. Jūs nezināt, kāds...kāds tas ir upuris! Tā diezin vai ir pat pilīte no šī dzīves stāsta.

³⁰⁰ Cik daudzi no jums tagad gribētu piecelties un atnākt šurp, lai par viņiem palūgtu, sakot: «Es gribu satikt savus tuviniekus»? Piecelieties un iznāciet no auditorijas šeit priekšā. Vai jūs to izdarīsiet? Ja kāds vēl nav tam sagatavojies. Lai Dievs jūs svētī, ser. Es redzu, ka nāk kāds melnādains brālis gados, nāk arī citi. Nāciet, jūs, kas esat tur augšā balkonos, nokāpiet un ejiet uz sānu ailes pusi. Vai arī piecelieties, kas vēlas, lai viņus tagad piemin lūgšanas vārdos. Tieši tā. Piecelieties kājās. Ļoti labi. Piecelieties, it visur, kuri teiktu: «Man tur tālumā ir tēvs, man ir māte vai kāds mīļotais cilvēks, tur otrā pusē. Es gribu viņus satikt. Es gribu viņus satikt tajā mierā.» Vai jūs nepieceltos? Vienkārši piecelieties kājās turpat, kur jūs atrodaties. Piecelieties kājās un sakiet: «Es gribu to pieņemt.»

³⁰¹ Lai Dievs jūs svētī, kundze. Un tur, aizmugurē, lai Dievs jūs svētī. Lai svētī arī jūs, tur augšā. Lai Kungs jūs svētī, ser. Labi. Tur balkonā, lai Kungs jūs svētī. Itin visur, lai kur jūs arī nebūtu, piecelieties kājās lūgšanai, kamēr Svētais Gars ir šeit un darbojas mūsu sirdīs, lai...lai izrautos.

³⁰² Ziniet, šodien draudzei ir vajadzīga izraušanās. Mums ir jādodas uz Podnieka Namu. Mūsu stīvā paštaisītā teoloģija reizēm īsti labi nedarbojas. Tas, kas mums ir vajadzīgs, ir vecmodīga izlaušanās, grēku nožēla mūsu sirdīs, atmaigt attiecībā uz Dievu. Vai nu ir visi, kuri gribēja piecelties?

Nolieksim savas galvas lūgšanai.

³⁰³ O, Kungs, kurš uzcēli Jēzu, lai...no miroņiem, lai attaisnotu mūs visus caur ticību, ticot. Es lūdzu, Kungs, lai tie, kuri tagad ir piecēlušies kājās, lai pieņemtu Tevi, es lūdzu, lai viņiem tiek dāvāta piedošana. Un, ak, Kungs, es lūdzu, lai viņi pieņem Tevi kā savu Glābēju, Ķēniņu un Mīļoto. Un varbūt tur, tajā jūras pusē, viņiem ir mamma, tētis vai vēl kāds. Par vienu varam būt droši — viņiem ir Glābējs. Lai viņu grēki tiek piedoti un visas viņu nelikumības tiek izdzēstas, lai viņu dvēseles tiktu mazgātas Jēra Asinīs, un lai turpmāk viņi dzīvo mierā.

³⁰⁴ Un vienā brīnišķīgā dienā, kad tas viss beigsies, ļauj mums satīties Tavā Namā un būt tur kā pilnām ģimenēm, lai satiktu mūsu mīļos, kuri gaida mūs viņā pusē. Lūk, mēs viņus veltām Tev, lai «Tu pasargātu pilnīgā mierā tos, kuru sirdis paļaujas uz Tevi». Dāvā to, Kungs, kad mēs veltām viņus Tev. Tava Dēla, Kunga Jēzus Vārdā. Āmen.

³⁰⁵ Lai Dievs jūs svētī. Esmu pārliecināts, ka kalpotāji redz, kur jūs stāvat, un viņi būs pie jums pēc pāris minūtēm.

³⁰⁶ Un tagad tiem, kuri vēlas saņemt lūgšanu kartītes... Billij, kur ir Džīns un Leo, vai kaut kur aizmugurē? Viņi ir šeit, lai izdalītu lūgšanu kartītes, jau pēc pāris minūtēm. Kāds brālis ar lūgšanu atlaidīs klausītājus, un tiks izsniegtas lūgšanu kartītes. Pēc maza brītiņa mēs atgriezīsimies, lai lūgtu par slimajiem. Ļoti labi, brāli.

Mans dzīvesstāsts

(My Life Story)

Šo svētrunu brālis Viljams Branhams sludināja 1959. gada 19. aprīlī Angelus Templī Losandželosā, Kalifornijas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 59-0419A ilgst divas stundas un 4 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots bez saīsinājumiem un bez izmaiņām 2014. gadā. Izplatāms bez maksas.